

Den Europæiske Unions Tidende

L 94

Dansk udgave

Retsforskrifter

55. årgang

30. marts 2012

Indhold

I Lovgivningsmæssige retsakter

FORORDNINGER

- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 258/2012 af 14. marts 2012 om gennemførelse af artikel 10 i De Forenede Nationers protokol om bekæmpelse af ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben og dele, komponenter samt ammunition hertil, der supplerer De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet (»FN's våbenprotokol«), og om fastsættelse af udførselstilladelse og indførsels- og transitforanstaltninger for skydevåben og dele, komponenter samt ammunition hertil 1
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 259/2012 af 14. marts 2012 om ændring af forordning (EF) nr. 648/2004 hvad angår anvendelsen af fosfater og andre fosforholdige stoffer i tekstilvaskemidler til husholdningsformål og maskinopvaskemidler til husholdningsformål ⁽¹⁾ 16
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 ⁽¹⁾..... 22
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 261/2012 af 14. marts 2012 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 for så vidt angår kontraktforhold i mælke- og mejerisektoren 38

Berigtigelser

- ★ Berigtigelse til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 211/2011 af 16. februar 2011 om borgerinitiativer (EUT L 65 af 11.3.2011) 49

Pris: 4 EUR

(¹) EØS-relevant tekst

DA

De akter, hvis titel er trykt med magre typer, er løbende retsakter inden for landbrugspolitikken og har normalt en begrænset gyldighedsperiode.

Titlen på alle øvrige akter er trykt med fede typer efter en asterisk.

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 258/2012

af 14. marts 2012

om gennemførelse af artikel 10 i De Forenede Nationers protokol om bekæmpelse af ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben og dele, komponenter samt ammunition hertil, der supplerer De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet (»FN's våbenprotokol«), og om fastsættelse af udførselstilladelse og indførsels- og transitforanstaltninger for skydevåben og dele, komponenter samt ammunition hertil

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions
funktionsmåde, særlig artikel 207,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de
nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I overensstemmelse med Rådets afgørelse 2001/748/EF af 16. oktober 2001 om undertegnelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af De Forenede Nationers protokol om bekæmpelse af ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben og dele, komponenter samt ammunition hertil, der er knyttet som bilag til De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet⁽²⁾, undertegnede Kommissionen denne protokol (i det følgende benævnt »FN's våbenprotokol«) på Fællesskabets vegne den 16. januar 2002.

(2) FN's våbenprotokol, der har til formål at fremme, lette og styrke samarbejdet mellem de kontraherende parter for at forebygge, bekæmpe og udrydde ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben og dele, komponenter samt ammunition hertil, trådte i kraft den 3. juli 2005.

(3) For at lette sporingen af skydevåben og effektivt bekæmpe ulovlig handel med skydevåben samt dele, væsentlige komponenter og ammunition hertil er det nødvendigt at forbedre udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne, navnlig gennem bedre udnyttelse af eksisterende kommunikationskanaler.

(4) Personoplysninger skal behandles i overensstemmelse med reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁽³⁾ og i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁽⁴⁾.

(5) Kommissionen anførte i sin meddelelse af 18. juli 2005 om foranstaltninger til at skabe større sikkerhed med hensyn til sprængstoffer, detonatorer, udstyr til fremstilling af bomber og våben⁽⁵⁾, at den agtede at gennemføre artikel 10 i FN's våbenprotokol som led i de foranstaltninger, der skal træffes, for at Unionen kan blive i stand til at indgå protokollen.

(6) FN's våbenprotokol kræver, at parterne indfører eller forbedrer administrative procedurer eller systemer til at udøve en effektiv kontrol over fremstilling, mærkning, indførsel og udførsel af skydevåben.

⁽³⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

⁽⁴⁾ EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1.

⁽⁵⁾ KOM(2005) 329. I meddelelsen anføres tillige, at der gennemføres en teknisk ændring af direktiv 91/477/EØF for at integrere de hensigtsmæssige bestemmelser, der kræves i henhold til protokollen vedrørende overførsler inden for Fællesskabet af de våben, der er omfattet af direktivet, som ændret endeligt ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/51/EF (EUT L 179 af 8.7.2008, s. 5).

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets holdning af 13.10.2011 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 8.3.2012.

⁽²⁾ EFT L 280 af 24.10.2001, s. 5.

- (7) Efterlevelsen af FN's våbenprotokol forudsætter også, at ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben og dele, væsentlige komponenter og ammunition hertil anses for strafbare handlinger, og at der træffes foranstaltninger, således at sådanne ulovligt fremstillede eller handlede produkter kan konfiskeres.
- (8) Denne forordning bør ikke gælde for skydevåben og dele, væsentlige komponenter eller ammunition hertil, som specifikt er beregnet til militære formål. Foranstaltningerne til at imødekomme kravene i artikel 10 i FN's våbenprotokol bør tilpasses, så der bliver forenklede procedurer for skydevåben til civil brug. Derfor bør der sikres visse lempelser med hensyn til tilladelse til flerdobbelte forsendelser, transitforanstaltninger og midlertidig udførsel til lovlige formål.
- (9) Denne forordning påvirker ikke anvendelsen af artikel 346 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, som henviser til væsentlige sikkerhedsinteresser for medlemsstaterne, og denne forordning har ingen indvirkning på Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/43/EF af 6. maj 2009 om forenkling af vilkår og betingelser for overførsel af forsvarsrelaterede produkter inden for Fællesskabet⁽¹⁾ eller på Rådets direktiv 91/477/EØF af 18. juni 1991 om erhvervelse og besiddelse af våben⁽²⁾. Desuden finder FN's våbenprotokol, og som følge deraf denne forordning, ikke anvendelse på transaktioner mellem stater eller på statsoverførsler i de tilfælde, hvor anvendelsen af protokollen ville gribe ind i en kontraherende parts ret til at handle af hensyn til den nationale sikkerhed i overensstemmelse med FN's charter.
- (10) Direktiv 91/477/EØF omhandler overførsel af skydevåben til civil brug inden for Unionens område, hvorimod denne forordning fokuserer på foranstaltninger i forbindelse med udførsel fra Unionens toldområde til eller gennem tredjelande.
- (11) Skydevåben og dele, væsentlige komponenter samt ammunition hertil, som indføres fra tredjelande, er omfattet af EU-retten og navnlig af kravene i direktiv 91/477/EØF.
- (12) Det bør sikres, at der er overensstemmelse med gældende bestemmelser for registrering i henhold til EU-retten.
- (13) For at sikre, at denne forordning anvendes korrekt, bør medlemsstaterne træffe foranstaltninger, der giver de kompetente myndigheder passende beføjelser.
- (14) For at kunne føre listen over skydevåben og dele, væsentlige komponenter samt ammunition hertil, som der kræves tilladelse til i henhold til denne forordning, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde med henblik på at tilpasse bilag I til denne forordning til bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif⁽³⁾ og til bilag I til direktiv 91/477/EØF. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (15) Unionen har vedtaget en samling af toldregler, som er indeholdt i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks⁽⁴⁾ og dens gennemførelsesbestemmelser som fastlagt i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93⁽⁵⁾. Der bør også tages hensyn til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 450/2008 af 23. april 2008 om EF-toldkodeksen (moderniseret toldkodeks)⁽⁶⁾, hvis bestemmelser er gældende i forskellige faser i henhold til dennes artikel 188. Intet i nærværende forordning indskrænker de beføjelser, der gælder i henhold til og i kraft af EF-toldkodeksen og gennemførelsesbestemmelserne hertil.
- (16) Medlemsstaterne bør fastsætte regler om sanktioner for overtrædelse af denne forordning og sikre, at de gennemføres. Disse sanktioner bør være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning.
- (17) Denne forordning berører ikke Unionens ordning for kontrol med udførsel, overførsel, mæglervirksomhed og transit i forbindelse med produkter med dobbelt anvendelse, som er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 428/2009⁽⁷⁾.
- (18) Denne forordning er i overensstemmelse med de andre relevante bestemmelser om skydevåben og dele, væsentlige komponenter samt ammunition hertil til militær brug, sikkerhedsstrategier, ulovlig handel med håndvåben og lette våben og eksport af militært teknologi, herunder Rådets fælles holdning 2008/944/FUSP af 8. december 2008 om fælles regler for kontrol med eksport af militært teknologi og -udstyr⁽⁸⁾.

⁽¹⁾ EUT L 146 af 10.6.2009, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 256 af 13.9.1991, s. 51.

⁽³⁾ EFT L 256 af 7.9.1987, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 302 af 19.10.1992, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT L 253 af 11.10.1993, s. 1.

⁽⁶⁾ EUT L 145 af 4.6.2008, s. 1.

⁽⁷⁾ EUT L 134 af 29.5.2009, s. 1.

⁽⁸⁾ EUT L 335 af 13.12.2008, s. 99.

- (19) Kommissionen og medlemsstaterne bør underrette hinanden om foranstaltninger, der træffes i henhold til denne forordning, og om andre relevante oplysninger, de har kendskab til i forbindelse med denne forordning.
- (20) Denne forordning forhindrer ikke medlemsstaterne i at anvende deres forfatningsmæssige bestemmelser vedrørende aktindsigt i offentlige dokumenter, under hensyntagen til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter ⁽¹⁾ —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

EMNE, DEFINITIONER OG ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

I denne forordning fastlægges regler for udførselstilladelse og for indførsels- og transitforanstaltninger for skydevåben og dele, væsentlige komponenter samt ammunition hertil med henblik på gennemførelse af artikel 10 i De Forenede Nationers protokol om bekæmpelse af ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben og dele, komponenter samt ammunition hertil, der supplerer De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet («FN's våbenprotokol»).

Artikel 2

I denne forordning forstås ved:

- 1) »skydevåben«: ethvert bærbart våben med løb, som udsender, er konstrueret til at udsende eller kan ombygges til at udsende et hagl, en kugle eller et projektil ved hjælp af et brændbart drivmiddel, jf. bilag I.

En genstand anses for at kunne ombygges til at udsende et hagl, en kugle eller et projektil ved hjælp af et brændbart drivmiddel, hvis den:

— fremtræder som et skydevåben og

— som følge af sin konstruktion eller det materiale, den er fremstillet af, kan ombygges hertil

- 2) »dele«: ethvert element eller ethvert udskiftningselement, jf. bilag I, der er specifikt konstrueret til et skydevåben, og som er væsentligt for anvendelsen af det, herunder løb, ramme eller låsestol, slæde eller cylinder, bundstykke eller slagboltblokering og enhver anordning, der er konstrueret eller tilpasset til at dæmpe lyden ved affyring af et skydevåben
- 3) »væsentlige komponenter«: et skydevåbens låsemekanisme, kammer og løb, dersom særskilte genstande hører ind under den tekniske kategori af skydevåben, i hvilken de er eller skal være en del

- 4) »ammunition«: patronen i sin helhed eller komponenter heraf, herunder patronhylster, tændladning, drivladning, kugle eller projektiler, der anvendes i et skydevåben, jf. bilag I, forudsat at disse komponenter selv er underlagt krav om tilladelse i den relevante medlemsstat
- 5) »deaktiverede skydevåben«: genstande, der på anden måde svarer til definitionen af et skydevåben, der er gjort definitivt uegnet til brug ved en deaktivering, der sikrer, at alle væsentlige dele af skydevåbnet er gjort definitivt ubrugelige og umulige at fjerne, udskifte eller ændre med henblik på reaktivering af skydevåbnet.

Medlemsstaterne træffer foranstaltninger med henblik på at lade disse deaktiveringsforanstaltninger kontrollere ved en kompetent myndighed. Medlemsstaterne sørger for, at der i forbindelse med denne kontrol udstedes en attest eller et dokument, der bekræfter skydevåbnets deaktivering, eller at der i dette øjemed påsættes skydevåbnet et klart synligt mærke

- 6) »udførsel«:
- a) en udførselsprocedure som omhandlet i artikel 161 i forordning (EØF) nr. 2913/92
- b) en genudførsel som omhandlet i artikel 182 i forordning (EØF) nr. 2913/92, dog ikke varer, der forsendes under proceduren for ekstern forsendelse, jf. artikel 91 i nævnte forordning, hvor formaliteterne for genudførsel som omhandlet i artikel 182, stk. 2, i nævnte forordning ikke er blevet opfyldt
- 7) »person«: en fysisk person, en juridisk person og, hvis de gældende forskrifter giver mulighed herfor, en sammenslutning af personer, der anerkendes at kunne udføre retshandling, men som ikke har en juridisk persons retsstilling
- 8) »eksportør«: en person, som er etableret i Unionen, og som foretager eller for hvis regning der foretages en udførselsangivelse, dvs. den person, der på det tidspunkt, hvor angivelsen antages, har kontrakten med modtageren i tredjelandet og har beføjelse til at beslutte, at produktet sendes ud af Unionens toldområde. Hvis der ikke er indgået nogen udførselskontrakt, eller hvis indehaveren af kontrakten ikke handler for egen regning, betragtes den person, der har beføjelse til at beslutte, at produktet sendes ud af Unionens toldområde, som eksportør.

Når retten til at disponere over skydevåben og dele, væsentlige komponenter eller ammunition hertil, ifølge den kontrakt, i henhold til hvilken udførslen finder sted, tilskrives en person, der har hjemsted uden for Unionen, betragtes den kontrahent, der har hjemsted i Unionen, som eksportør

- 9) »Unionens toldområde«: det område, der er omhandlet i artikel 3 i forordning (EØF) nr. 2913/92

⁽¹⁾ EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43.

- 10) »udførselsangivelse«: den handling, ved hvilken en person i behørig form og efter de foreskrevne regler tilkendegiver at ville gøre skydevåben og dele, væsentlige komponenter samt ammunition hertil til genstand for en udførselsprocedure
- 11) »midlertidig udførsel«: forsendelse ud af Unionens toldområde af skydevåben, som er bestemt til genindførsel inden for en periode, der ikke overskrider 24 måneder
- 12) »transit«: transport af varer, der forlader Unionens toldområde og passerer gennem et eller flere tredjelandes område med et endeligt bestemmelsessted i et andet tredjeland
- 13) »omladning«: transit, der omfatter den fysiske handling at aflæse varer fra det transportmiddel, hvormed de indføres, og derpå genlæse dem med henblik på genudførsel, normalt på et andet transportmiddel
- 14) »udførselstilladelse«:
- a) en enkelt tilladelse eller licens, der udstedes til en bestemt eksportør til en enkelt forsendelse af et eller flere skydevåben og dele, væsentlige komponenter samt ammunition hertil til en identificeret slutmodtager eller modtager i et tredjeland, eller
 - b) en flerdobbelt tilladelse eller licens, der udstedes til en bestemt eksportør til flerdobbelte forsendelser af et eller flere skydevåben og dele, væsentlige komponenter samt ammunition hertil til en identificeret slutmodtager eller modtager i et tredjeland, eller
 - c) en global tilladelse eller licens, der udstedes til en bestemt eksportør til flerdobbelte forsendelser af et eller flere skydevåben og dele, væsentlige komponenter og ammunition hertil til flere identificerede slutmodtagere eller modtagere i et eller flere tredjelande
- 15) »ulovlig handel«: indførsel, udførsel, salg, levering, forsendelse eller overførsel af skydevåben og dele, væsentlige komponenter eller ammunition hertil fra eller gennem en medlemsstats område til et tredjelandsområde, i tilfælde af at en eller flere af følgende betingelser er opfyldt:
- a) den berørte medlemsstat tillader det ikke i henhold til bestemmelserne i denne forordning
 - b) skydevåbnene er ikke mærket i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1 og 2, i direktiv 91/477/EØF
 - c) de indførte skydevåben er ikke mærket på tidspunktet for indførslen med mindst en simpel mærkning, som gør det muligt at identificere det første indførselsland i Den Europæiske Union, eller, hvis skydevåbnene ikke har en sådan mærkning, en unik mærkning til identifikation af de indførte skydevåben

- 16) »sporing«: systematisk tilbagesporing af skydevåben og, hvor det er muligt, af dele, væsentlige komponenter samt ammunition hertil fra fabrikant til køber med henblik på at hjælpe de kompetente myndigheder i medlemsstaterne med at afsløre, undersøge og analysere ulovlig fremstilling og handel.

Artikel 3

1. Denne forordning finder ikke anvendelse på

- a) transaktioner mellem stater eller statsoverførsler
- b) skydevåben og dele, væsentlige komponenter samt ammunition hertil, som er specielt konstrueret til militær anvendelse, og under ingen omstændigheder fuldautomatiske skydevåben
- c) skydevåben og dele, væsentlige komponenter samt ammunition hertil, som er beregnet til de væbnede styrker, politiet eller de offentlige myndigheder i medlemsstaterne
- d) samlere og institutter, der har kulturelt eller historisk sigte på området for skydevåben og dele, komponenter samt ammunition hertil, og som er anerkendt som sådanne ved anvendelse af denne forordning af den medlemsstat, på hvis område de har hjemsted, forudsat at der er sikret sporingsforanstaltninger
- e) deaktiverede skydevåben
- f) antikke skydevåben og efterligninger heraf som fastsat i henhold til national lovgivning, forudsat at de antikke skydevåben ikke omfatter skydevåben, der er fremstillet efter 1899.

2. Denne forordning berører ikke forordning (EØF) nr. 2913/92 (EF-toldkodeksen), forordning (EØF) nr. 2454/93 (gennemførelsesbestemmelser af EF-toldkodeksen), forordning (EF) nr. 450/2008 (den moderniserede toldkodeks) og ordningen for kontrol med udførsel, overførsel, mæglervirksomhed og transit i forbindelse med produkter med dobbelt anvendelse, der blev indført ved forordning (EF) nr. 428/2009 (forordning om dobbelt anvendelse).

KAPITEL II

UDFØRSELSTILLADELSE, PROCEDURER OG KONTROLLER SAMT INDFØRSELS- OG TRANSITFORANSTALTNINGER

Artikel 4

1. Der kræves udførselstilladelse udarbejdet i overensstemmelse med formularen i bilag II for udførsel af skydevåben og dele, væsentlige komponenter samt ammunition hertil, som er opført i bilag I. En sådan tilladelse gives af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor eksportøren er etableret, og udarbejdes og udstedes skriftligt eller elektronisk.

2. Når udførsel af skydevåben og dele, væsentlige komponenter samt ammunition hertil kræver en udførselstilladelse i henhold til denne forordning, og denne udførsel ligeledes er underlagt krav om tilladelse i overensstemmelse med fælles holdning 2008/944/FUSP, kan medlemsstaterne anvende en enkelt procedure til gennemførelse af de forpligtelser, der pålægges dem ved denne forordning og ved den pågældende fælles holdning.

3. Hvis skydevåbnene og dele, væsentlige komponenter samt ammunition hertil befinder sig i en eller flere medlemsstater foruden den medlemsstat, hvor ansøgningen om udførselstilladelse er indgivet, skal dette fremgå af ansøgningen. De kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor ansøgningen om udførselstilladelse er indgivet, skal straks høre de kompetente myndigheder i den eller de pågældende medlemsstater og give dem alle relevante oplysninger. Den eller de medlemsstater, der høres, tilkendegiver inden for en frist på ti arbejdsdage deres eventuelle indsigelser mod udstedelsen af tilladelsen, og disse er bindende for den medlemsstat, hvor ansøgningen er indgivet.

Artikel 5

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 6 med henblik på ændring af bilag I på grundlag af ændringer til bilag I til forordning (EØF) nr. 2658/87 og på grundlag af ændringer til bilag I til direktiv 91/477/EØF.

Artikel 6

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel anførte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage de delegerede retsakter, jf. artikel 5, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode.

3. Den i artikel 5 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning fra dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidig Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 5 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 7

1. Før en medlemsstat udsteder en udførselstilladelse for skydevåben og dele, væsentlige komponenter samt ammunition hertil, kontrollerer den, at:

- a) indførselstredjelandet har givet tilladelse til den relevante indførsel, og
- b) eventuelle transittredjelands senest inden forsendelsen har givet skriftlig meddelelse om, at de ingen indvendinger har mod transitten. Denne bestemmelse gælder ikke:
 - for forsendelser ad sø- eller luftvejen og gennem havne eller lufthavne i tredjelands, forudsat at der ikke foretages omladning eller ændring af transportmiddel
 - i tilfælde af midlertidig udførsel til kontrollerbare lovlige formål, herunder jagt, konkurrenceskydning, vurdering, udstillinger uden salg samt reparation.

2. Medlemsstaterne kan beslutte, at i tilfælde, hvor der ikke er kommet indvendinger mod transitten senest 20 arbejdsdage fra den dag, hvor den skriftlige anmodning om ikke at få indvendinger mod transitten er indgivet af eksportøren, anses det hørte transittredjeland for ikke at have nogen indvendinger mod transitten.

3. Eksportøren giver den kompetente myndighed i den medlemsstat, som er ansvarlig for udstedelsen af udførselstilladelsen, de dokumenter, der er nødvendige for at kunne bevise, at indførselstredjelandet har givet tilladelse til indførslen, og at transittredjelandet ikke har indvendinger mod transitten.

4. Medlemsstaterne behandler ansøgninger om udførselstilladelser inden for en periode, der fastsættes i medfør af national lov eller praksis, og som ikke må overskride 60 arbejdsdage fra den dato, hvor alle de nødvendige oplysninger er blevet indgivet til de kompetente myndigheder. Under særlige omstændigheder og af behørigt begrundede årsager kan denne periode forlænges til 90 arbejdsdage.

5. Gyldigheden af en udførselstilladelse må ikke overskride indførselstilladelsens gyldighedsperiode. Præciseres der ikke en gyldighedsperiode i indførselstilladelsen, skal gyldighedsperioden i udførselstilladelsen, undtagen under særlige omstændigheder og af behørigt begrundede årsager, være mindst ni måneder.

6. Medlemsstaterne kan beslutte at benytte elektroniske dokumenter til behandling af ansøgninger om udførselstilladelser.

Artikel 8

1. Med henblik på sporing skal udførselstilladelsen og den af indførselstredjelandet udstedte indførselslicens eller -tilladelse samt ledsagende dokumentation tilsammen indeholde oplysninger om:

- a) datoerne for udstedelse og udløb

- b) stedet for udstedelse
- c) udførselslandet
- d) indførselslandet
- e) i givet fald transittredjelandet eller -landene
- f) modtageren
- g) slutmodtageren, hvis denne kendes på tidspunktet for forsendelsen
- h) nødvendige oplysninger til identifikation af skydevåbnene og dele, væsentlige komponenter samt ammunitionen hertil samt mængden heraf, herunder, senest inden forsendelsen, om mærkning på skydevåbnene.

2. De oplysninger, der henvises til i stk. 1, skal, hvis de er indeholdt i indførselslicensen eller -tilladelsen, indleveres på forhånd af eksportøren til transittredjelandene senest inden forsendelsen.

Artikel 9

1. Forenklede procedurer for midlertidig udførsel og genudførsel af skydevåben og dele, væsentlige komponenter samt ammunition hertil finder anvendelse på følgende måde:

- a) Der kræves ikke udførselstilladelse for
 - i) jægers eller konkurrenceskytters midlertidige udførsel som del af deres ledsagede personlige ejendele under en rejse til et tredjeland, forudsat at de over for de kompetente myndigheder dokumenterer begrundelsen for rejsen, navnlig ved forelæggelse af en indbydelse eller andet bevis for deres jagt- eller konkurrenceskydningsaktiviteter i bestemmelsestredjelandet, af:
 - et eller flere skydevåben
 - disses væsentlige komponenter, hvis disse er mærkede, såvel som dele
 - tilhørende ammunition, begrænset til højst 800 patroner for jægere og højst 1 200 patroner for konkurrenceskytter
 - ii) jægers eller konkurrenceskytters genudførsel som del af deres ledsagede personlige ejendele efter midlertidig indførsel til jagt- eller konkurrenceskydningsaktiviteter, forudsat at skydevåbnene fortsat tilhører en person, der er etableret uden for Unionens toldområde, og at skydevåbnene genudføres til denne person.

- b) Når jægere eller konkurrenceskytter forlader Unionens toldområde via en anden medlemsstat end den, hvor de har deres bopæl, fremviser de et europæisk skydevåbenpas, jf. artikel 1 og 12 i direktiv 91/477/EØF, til de kompetente myndigheder. I tilfælde af rejse med fly skal det europæiske skydevåbenpas fremvises til de kompetente myndigheder, der

hvor de relevante genstande overlades til luftfartsselskabet til transport ud af Unionens toldområde.

Når jægere og konkurrenceskytter forlader Unionens toldområde via den medlemsstat, hvor de har deres bopæl, kan de i stedet for det europæiske skydevåbenpas vælge at fremvise et andet dokument, som den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat betragter som værende gyldigt til dette formål.

- c) En medlemsstats kompetente myndigheder suspenderer i en periode på højst ti dage udførselsprocessen eller hindrer på anden vis, hvis dette er nødvendigt, at skydevåben og dele, væsentlige komponenter eller ammunition hertil forlader Unionens toldområde via den pågældende medlemsstat, når der er begrundet mistanke om, at de af jægere eller konkurrenceskytter dokumenterede grunde ikke er i overensstemmelse med de relevante betragtninger og de forpligtelser, der er fastsat i artikel 10. Under særlige omstændigheder og af behørigt begrundede årsager kan perioden i dette litra forlænges til 30 dage.

2. Medlemsstaterne indfører i overensstemmelse med deres nationale lovgivning forenklede procedurer for:

- a) genudførsel af skydevåben efter midlertidig indførsel med henblik på vurdering eller udstilling uden salg, eller aktiv forædling til reparation, forudsat at skydevåbnene fortsat tilhører en person, der er etableret uden for Unionens toldområde, og at skydevåbnene genudføres til denne person
- b) genudførsel af skydevåben og dele, væsentlige komponenter samt ammunition hertil, hvis de opbevares midlertidigt fra det øjeblik, de indføres på Unionens toldområde, til de udføres fra dette
- c) midlertidig udførsel af skydevåben med henblik på vurdering og reparation og udstilling uden salg, forudsat at eksportøren dokumenterer den lovlige besiddelse af disse skydevåben og udfører dem under toldproceduren for passiv forædling eller midlertidig udførsel.

Artikel 10

1. Når medlemsstaterne træffer beslutning om, hvorvidt de skal udstede en udførselstilladelse i henhold til denne forordning, tager de hensyn til alle relevante forhold, herunder i givet fald:

- a) deres forpligtelser og tilsagn som parter i relevante internationale udførselskontrolordninger eller relevante internationale traktater
- b) den nationale udenrigs- og sikkerhedspolitik, herunder hensyn, der er omfattet af fælles holdning 2008/944/FUSP
- c) den tiltænkte endelige anvendelse, modtageren, den identificerede slutmodtager og risikoen for omdirigering.

2. Når medlemsstaterne behandler en ansøgning om en udførselstilladelse, tager de ud over de i stk. 1 omhandlede relevante forhold hensyn til, om eksportøren anvender midler og procedurer, der er egnede og står i rimeligt forhold til formålet, for at sikre, at denne forordnings bestemmelser og mål og tilladelsens vilkår og betingelser overholdes.

Når medlemsstaterne træffer beslutning om, hvorvidt de skal udstede en udførselstilladelse i henhold til denne forordning, overholder de deres forpligtelser med hensyn til sanktioner, der er pålagt ved afgørelser vedtaget af Rådet eller ved en afgørelse truffet af Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE) eller ved en bindende resolution fra De Forenede Nationers Sikkerhedsråd, navnlig hvad angår våbenembargo.

Artikel 11

1. Medlemsstaterne

- a) afslår at udstede en udførselstilladelse, hvis ansøgeren ikke har en ren straffeattest på grund af adfærd, der udgør en lovovertrædelse som nævnt i artikel 2, stk. 2, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne ⁽¹⁾, eller på grund af enhver anden adfærd, der udgjorde en strafbar handling, der kan straffes med frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst fire år eller en strengere straf
- b) annullerer, suspenderer, ændrer eller tilbagekalder en udførselstilladelse, hvis betingelserne for udstedelsen ikke eller ikke længere er til stede.

Dette stykke berører ikke strengere regler i henhold til national lovgivning.

2. Når medlemsstaterne afslår, annullerer, suspenderer, ændrer eller tilbagekalder en udførselstilladelse, meddeler de de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater dette og giver dem relevante oplysninger herom. Såfremt en medlemsstats kompetente myndigheder har suspenderet en udførselstilladelse, skal deres endelige vurdering meddeles de øvrige medlemsstater ved suspensionens ophør.

3. Inden en medlemsstats kompetente myndigheder udsteder en udførselstilladelse i henhold til denne forordning, skal de tage hensyn til alle gyldige afslag i medfør af denne forordning, som de har fået meddelelse om, for at kunne fastslå, om en tilladelse er blevet afslået af de kompetente myndigheder i en eller flere andre medlemsstater til en i alt væsentligt identisk transaktion (angående en genstand med hovedsageligt identiske parametre eller tekniske egenskaber og vedrørende samme importør eller modtager).

De kan først høre de kompetente myndigheder i den eller de medlemsstater, der har meddelt afslag, annulleringer, suspensioner, ændringer eller tilbagekaldelser i henhold til stk. 1 og 2. Hvis medlemsstatens kompetente myndigheder efter sådan høring beslutter at udstede en tilladelse, meddeler de det til de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater og fremlægger alle relevante oplysninger til at forklare afgørelsen.

4. Alle oplysninger, der gives i overensstemmelse med bestemmelserne i nærværende artikel, skal overholde bestemmelserne i artikel 19, stk. 2, med hensyn til deres fortrolighed.

Artikel 12

Medlemsstaterne opbevarer i overensstemmelse med deres gældende nationale lovgivning eller praksis i mindst 20 år alle de oplysninger om skydevåben og, hvor det er hensigtsmæssigt og muligt, dele, væsentlige komponenter samt ammunition hertil, som er nødvendige for at kunne spore og identificere disse skydevåben og dele, væsentlige komponenter samt ammunition hertil og for at kunne forebygge og afsløre ulovlig handel hermed. Disse oplysninger skal omfatte sted, udstedelses- og udløbsdato for udførselstilladelsen; udførselslandet; indførselslandet; i givet fald transitredjelande; modtageren; slutmodtageren, hvis denne kendes på tidspunktet for udførslen; og beskrivelsen og mængden af genstandene, herunder enhver mærkning af dem.

Denne artikel finder ikke anvendelse på udførsler, som er omhandlet i artikel 9.

Artikel 13

1. Medlemsstaterne skal, i tilfælde af mistanke, anmode indførselstredjelandet om at bekræfte modtagelsen af den afsendte forsendelse af skydevåben og dele, væsentlige komponenter eller ammunition hertil.

2. Efter anmodning fra et udførselstredjeland, der på tidspunktet for udførslen er part i FN's våbenprotokol, bekræfter medlemsstaterne modtagelsen i Unionens toldområde af den afsendte forsendelse af skydevåben og dele, væsentlige komponenter eller ammunition hertil, hvilket i princippet sker ved forelæggelse af de relevante tolddokumenter for indførsel.

3. Medlemsstaterne efterkommer stk. 1 og 2 i overensstemmelse med deres gældende nationale love og praksis. Navnlig kan medlemsstatens kompetente myndighed i forbindelse med udførsel beslutte enten at henvende sig til eksportøren eller at kontakte indførselstredjelandet direkte.

Artikel 14

Medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre, at deres tilladelsesprocedurer er sikre, og at autenticiteten af tilladelsesdokumentet kan verificeres eller valideres.

Verifikation og validering kan også i givet fald sikres via diplomatiske kanaler.

Artikel 15

For at sikre, at denne forordning anvendes korrekt, træffer medlemsstaterne nødvendige og forholdsmæssige foranstaltninger for at gøre det muligt for deres kompetente myndigheder at:

⁽¹⁾ EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1.

- a) indsamle oplysninger om alle ordrer eller transaktioner vedrørende skydevåben og dele, væsentlige komponenter samt ammunition hertil og
- b) fastslå, om kontrolforanstaltningerne vedrørende udførsel anvendes korrekt, hvilket navnlig kan indebære adgang til forretningssteder, der anvendes af personer, der har interesse i en udførselstransaktion.

Artikel 16

Medlemsstaterne fastlægger regler om sanktioner for overtrædelse af denne forordning og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen af disse. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning.

KAPITEL III

TOLDFORMALITETER

Artikel 17

1. Ved opfyldelsen af toldformaliteter vedrørende udførsel af skydevåben og dele, væsentlige komponenter eller ammunition hertil på udførselstoldstedet skal eksportøren føre bevis for, at der foreligger behørig udførseltilladelse.

2. Det kan kræves af eksportøren, at denne fremlægger en oversættelse til et officielt sprog i den medlemsstat, hvor udførselsangivelsen indgives, af de dokumenter, der forelægges som bevis.

3. Med forbehold af de beføjelser, som tilkommer dem i medfør af forordning (EØF) nr. 2913/92, udsætter medlemsstaterne i en periode, som ikke overstiger ti dage, udførselsprocessen fra deres område eller hindrer på anden vis, hvis dette er nødvendigt, at skydevåben og dele, væsentlige komponenter eller ammunition hertil, som er omfattet af en behørig udførseltilladelse, udføres fra Unionens toldområde via deres område, når de har begrundet mistanke om, at:

- a) relevante oplysninger ikke blev taget i betragtning, da tilladelsen blev udstedt, eller
- b) omstændighederne har ændret sig væsentligt, siden tilladelsen blev udstedt.

Under særlige omstændigheder og af behørigt dokumenterede årsager kan denne periode forlænges til 30 dage.

4. Inden for den frist eller forlængede frist, der er angivet i stk. 3, skal medlemsstaten enten frigive skydevåbnene og delene, de væsentlige komponenter eller ammunitionen hertil eller træffe foranstaltninger i henhold til artikel 11, stk. 1, litra b).

Artikel 18

1. Medlemsstaterne kan fastsætte, at toldformaliteterne i forbindelse med udførsel af skydevåben og dele, væsentlige komponenter eller ammunition hertil kun kan udfyldes ved toldsteder, der er bemyndiget hertil.

2. Når medlemsstaterne anvender den i stk. 1 omhandlede mulighed, underretter de Kommissionen om, hvilke toldsteder der har fået denne bemyndigelse, eller om efterfølgende

ændringer heraf. Kommissionen offentliggør og ajourfører årligt disse oplysninger i C-udgaven af *Den Europæiske Unions Tidende*.

KAPITEL IV

ADMINISTRATIVT SAMARBEJDE

Artikel 19

1. Medlemsstaterne træffer i samarbejde med Kommissionen og i overensstemmelse med artikel 21, stk. 2, alle hensigtsmæssige foranstaltninger til at etablere et direkte samarbejde og udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder med henblik på at øge effektiviteten af de foranstaltninger, der fastlægges ved denne forordning. Disse oplysninger kan omfatte:

- a) nærmere oplysninger om eksportører, hvis ansøgning om en tilladelse er blevet afvist, eller vedrørende eksportører, som er genstand for beslutninger, der er truffet af medlemsstaterne i henhold til artikel 11
- b) oplysninger om modtagere eller andre aktører, der er involveret i mistænkelige aktiviteter og, hvis sådanne oplysninger er tilgængelige, anvendte ruter.

2. Rådets forordning (EF) nr. 515/97 ⁽¹⁾ om gensidig bistand, navnlig nævnte forordnings bestemmelser om oplysningernes fortrolighed, finder tilsvarende anvendelse på foranstaltningerne i denne artikel, jf. dog artikel 20 i nærværende forordning.

KAPITEL V

ALMINDELIGE OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 20

1. Der nedsættes en Koordinationsgruppe for Udførsel af Skydevåben (»koordinationsgruppen«) med en repræsentant for Kommissionen som formand. Hver medlemsstat udpeger en repræsentant til koordinationsgruppen.

Koordinationsgruppen undersøger alle spørgsmål vedrørende anvendelsen af denne forordning, der rejses af formanden eller af en repræsentant for en medlemsstat. Koordinationsgruppen er bundet af reglerne om fortrolighed i forordning (EF) nr. 515/97.

2. Formanden for koordinationsgruppen eller koordinationsgruppen skal, hvis det er nødvendigt, høre de relevante parter, der berøres af denne forordning.

Artikel 21

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om, hvilke love, forskrifter og administrative bestemmelser, de har vedtaget for at gennemføre denne forordning, herunder de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 16.

2. Senest den 19. april 2012 underretter hver medlemsstat de øvrige medlemsstater og Kommissionen om, hvem der er de

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 515/97 af 13. marts 1997 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes administrative myndigheder og om samarbejde mellem disse og Kommissionen med henblik på at sikre den rette anvendelse af told- og landbrugsbestemmelserne (EFT L 82 af 22.3.1997, s. 1).

nationale myndigheder med kompetence til gennemførelse af artikel 7, 9, 11 og 17. Ud fra disse oplysninger offentliggør og ajourfører Kommissionen årligt en liste over disse myndigheder i C-udgaven af *Den Europæiske Unions Tidende*.

3. Senest den 19. april 2017 og herefter på anmodning af koordinationsgruppen, og under alle omstændigheder hvert tiende år, undersøger Kommissionen gennemførelsen af denne forordning og forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en beretning om anvendelsen heraf, eventuelt ledsaget af forslag til ændring heraf. Medlemsstaterne giver Kommissionen alle relevante oplysninger med henblik på udarbejdelsen af denne beretning, herunder oplysninger om anvendelsen af den enkelte procedure, der er fastsat i artikel 4, stk. 2.

Artikel 22

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning anvendes fra den 30. september 2013.

Artikel 13, stk. 1 og 2, finder dog anvendelse fra tredivtedagen efter den dato, hvor FN's våbenprotokol træder i kraft i Den Europæiske Union efter indgåelsen heraf i medfør af artikel 218 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 14. marts 2012.

På Europa-Parlamentets vegne
M. SCHULZ
Formand

På Rådets vegne
N. WAMMEN
Formand

BILAG I ⁽¹⁾

Liste over skydevåben og dele, væsentlige komponenter og ammunition hertil

	Beskrivelse	KN-kode ⁽¹⁾
1	Korte skydevåben, halvautomatiske eller med repetermekanisme.	ex 9302 00 00
2	Korte enkeltladerskydevåben med centralantændelse ved fænghætte.	ex 9302 00 00
3	Korte enkeltladerskydevåben med randantændelse ved fænghætte med en samlet længde på under 28 cm.	ex 9302 00 00
4	Lange halvautomatiske skydevåben, hvis magasin og kammer kan indeholde over tre patroner.	ex 9303 20 10 ex 9303 20 95 ex 9303 30 00 ex 9303 90 00
5	Lange halvautomatiske skydevåben, hvis magasin og kammer ikke kan indeholde over tre patroner, uden indbygget ladeskinne, eller for hvilke der ikke er sikkerhed for, at de ikke ved hjælp af almindeligt værktøj kan ændres til våben, hvis magasin og kammer kan indeholde over tre patroner.	ex 9303 20 10 ex 9303 20 95 ex 9303 30 00 ex 9303 90 00
6	Lange skydevåben med repetermekanisme og lange halvautomatiske skydevåben med glat løb, hvis løb højst måler 60 cm.	ex 9303 20 10 ex 9303 20 95
7	Halvautomatiske civile skydevåben, som ligner automatiske skydevåben.	ex 9302 00 00 ex 9303 20 10 ex 9303 20 95 ex 9303 30 00 ex 9303 90 00
8	Lange skydevåben med repetermekanisme, der ikke er omfattet af punkt 6.	ex 9303 20 95 ex 9303 30 00 ex 9303 90 00
9	Lange enkeltladerskydevåben med riflet løb.	ex 9303 30 00 ex 9303 90 00
10	Halvautomatiske lange skydevåben, der ikke er omfattet af punkt 4 til 7.	ex 9303 90 00
11	Korte enkeltladerskydevåben med randantændelse ved perkussion, og med en samlet længde på mindst 28 cm.	ex 9302 00 00
12	Lange glatløbede enkeltladerskydevåben.	9303 10 00 ex 9303 20 10 ex 9303 20 95
13	Dele, der er specifikt beregnet til et skydevåben, og som er væsentlig for anvendelsen af det, herunder løb, ramme eller låsestol, slæde eller cylinder, bundstykke eller slagboltblokering og enhver anordning, der er beregnet eller tilpasset til at dæmpe lyden ved affyring af et skydevåben. Væsentlige komponenter til disse skydevåben: låsemekanismen, kammeret og løbet på skydevåben, der som særskilte genstande hører ind under den kategori, i hvilken det skydevåben, som de er eller skal være en del af, er klassificeret.	ex 9305 10 00 ex 9305 21 00 ex 9305 29 00 ex 9305 99 00

⁽¹⁾ Baseret på den kombinerede varenomenklatur indført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif.

	Beskrivelse	KN-kode ⁽¹⁾
14	Ammunition: patronen i sin helhed eller komponenter heraf, herunder patronhylstre, tændladning, drivladning, kugler eller projektiler, der anvendes i et skydevåben, forudsat at disse komponenter selv er underlagt krav om tilladelse i den relevante medlemsstat.	ex 3601 00 00 ex 3603 00 90 ex 9306 21 00 ex 9306 29 00 ex 9306 30 10 ex 9306 30 90 ex 9306 90 90
15	Samlinger og samlerobjekter af historisk interesse. Antikviteter, der er over 100 år gamle.	ex 9705 00 00 ex 9706 00 00

⁽¹⁾ I de tilfælde, hvor der er anført »ex« KN-koder, fastlægges anvendelsesområdet ved anvendelse af KN-koden sammen med den tilsvarende varebeskrivelse.

I dette bilag forstås ved:

- a) »korte skydevåben«: et skydevåben, hvis løb måler højst 30 centimeter, eller hvis samlede længde er højst 60 centimeter
- b) »lange skydevåben«: ethvert andet skydevåben end korte skydevåben
- c) »automatisk skydevåben«: et skydevåben, som efter affyring af et skud automatisk genlader, og som kan affyre flere skud, ved at aftrækkeren påvirkes én gang
- d) »halvautomatisk skydevåben«: et skydevåben, der efter affyring af et skud automatisk genlader, og som kun kan affyre ét skud, ved at aftrækkeren påvirkes én gang
- e) »repetervåben«: et skydevåben, hvor der efter affyring af et skud genlades fra et magasin eller en cylinder ved hjælp af en håndbetjent mekanisme
- f) »enkeltladervåben«: et skydevåben uden magasin, der før hvert skud skal lades med hånden ved at placere ammunition i patronlageret eller et ladekammer.

*BILAG II***(model for formularer for udførselstilladelse)****(jf. artikel 4)**

Medlemsstaterne bestræber sig ved meddelelse af udførselstilladelser på at sikre, at det klart fremgår af formularen, hvilken form for tilladelse der er tale om.

Denne udførselstilladelse er gyldig i alle Den Europæiske Unions medlemsstater indtil dens udløbsdato.

DEN EUROPÆISKE UNION		UDFØRSEL AF SKYDEVÅBEN (forordning (EU) nr. 258/2012)	
Tilladelsestype			
Enkelt ☐ Flerdobbel ☐ Global ☐			
TILLADELSE	1	1. Eksportør (EORI-nummer hvor relevant)	Nr.
		2. Tilladelsens identifikations-nummer ⁽¹⁾	3. Udløbsdato
		4. Kontaktoplysninger	
		5. Modtager(e) (EORI-nummer hvor relevant)	6. Udstedende myndighed
		7. Agent(er)/Repræsentant(er) (hvis anden end eksportør) (EORI-nummer hvor relevant)	Nr.
		8. Udførselsland(e)	Kode ⁽²⁾
		9. Indførselsland(e) og indførselstilladelsesnr.	Kode ⁽²⁾
		10. Slutmodtager(e) (hvis det vides på tidspunktet for forsendelsen) (EORI-nummer hvor relevant)	11. Transittredjelande (hvor relevant)
			Kode ⁽²⁾
		12. Medlemsstat(er), hvor den toldmæssige udførselsprocedure forventes foretaget	Kode ⁽²⁾
		13. Produktbeskrivelse	14. Kode i det harmoniserede system eller den kombinerede nomenklatur (hvis relevant med otte cifre)
		13a. Mærkning	15. Valuta og værdi
	17. Endelig anvendelse (hvis relevant)	18. Ordre-/kontraktdato (hvis relevant)	19. Toldudførselsprocedure
20. Supplerende oplysninger, der kræves i henhold til national lovgivning (specificeres på formularen)			
Til fortrykte oplysninger efter medlemsstaternes skøn. Udfyldes af den udstedende myndighed Undertegnelse Stempel Udstedende myndighed Sted og dato			

⁽¹⁾ Udfyldes af den udstedende myndighed.

⁽²⁾ Jf. Rådets forordning (EF) nr. 1172/95 (EFT L 118 af 25.5.1995, s. 10).

DEN EUROPÆISKE UNION

1a. ⁽¹⁾	1. Eksportør	2. Identifikationsnr.		9. Udførselsland og indførselstilladelsesnr.
TILLADELSE		5. Modtager		
	13.1. Produktbeskrivelse	14. Varekode <i>(hvis relevant med otte cifre)</i>		
	13a. Mærkning	15. Valuta og værdi	16. Mængde	
	13.2. Produktbeskrivelse	14. Varekode <i>(hvis relevant med otte cifre)</i>		
	13a. Mærkning	15. Valuta og værdi	16. Mængde	
	13.3. Produktbeskrivelse	14. Varekode <i>(hvis relevant med otte cifre)</i>		
	13a. Mærkning	15. Valuta og værdi	16. Mængde	
	13.4. Produktbeskrivelse	14. Varekode <i>(hvis relevant med otte cifre)</i>		
	13a. Mærkning	15. Valuta og værdi	16. Mængde	
	13.5. Produktbeskrivelse	14. Varekode <i>(hvis relevant med otte cifre)</i>		
	13a. Mærkning	15. Valuta og værdi	16. Mængde	
	13.6. Produktbeskrivelse	14. Varekode <i>(hvis relevant med otte cifre)</i>		
13a. Mærkning	15. Valuta og værdi	16. Mængde		
13.7. Produktbeskrivelse	14. Varekode <i>(hvis relevant med otte cifre)</i>			
13a. Mærkning	15. Valuta og værdi	16. Mængde		

Anmærkning: Der udfyldes en særskilt formular for hver modtager i overensstemmelse med model 1a. I del 1 i kolonne 22 anføres den stadig disponible mængde, og i del 2 i kolonne 22 anføres den mængde, der fratrækkes ved denne lejlighed.

21. Nettomængde/værdi (<i>nettomasse/anden enhed med angivelse af enhed</i>)		24. Tolddokument (<i>type og nummer</i>) eller uddrag (<i>nr.</i>) og dato for fratrækning	25. Medlemsstat, navn og underskrift, den udstedende myndigheds stempel
22. I tal	23. Fratrullet mængde/værdi angivet med bogstaver		
1			
2			
1			
2			
1			
2			
1			
2			
1			
2			
1			
2			
1			
2			

(¹) Der skal udfyldes en særskilt formular for hver modtager.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 259/2012

af 14. marts 2012

om ændring af forordning (EF) nr. 648/2004 hvad angår anvendelsen af fosfater og andre fosforholdige stoffer i tekstilvaskemidler til husholdningsformål og maskinopvaskemidler til husholdningsformål

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions
funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de
nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske
og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I sin rapport af 4. maj 2007 til Rådet og Europa-Parlamentet foretog Kommissionen i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 648/2004 ⁽³⁾ en evaluering af anvendelsen af fosfater i vaske- og rengøringsmidler. På baggrund af yderligere undersøgelser er det blevet konkluderet, at anvendelsen af fosfater i tekstilvaskemidler til husholdningsformål og maskinopvaskemidler til husholdningsformål bør begrænses for at mindske vaske- og rengøringsmidlers bidrag til risikoen for eutrofiering og for at reducere omkostningerne ved fjernelse af fosfater i spildevandsrensningsanlæg. Disse omkostningsberegnelser opvejer omkostningerne ved at reformulere tekstilvaskemidler til husholdningsformål med alternativer til fosfater.
- (2) Effektive alternativer til fosfatbaserede tekstilvaskemidler til husholdningsformål kræver små mængder af andre fosforholdige stoffer, nemlig fosfonater, der kan være skadelige for miljøet, hvis de anvendes i stigende mængder. Selv om det er vigtigt at tilskynde til at anvende alternative stoffer med en mere miljøvenlig profil end fosfater og andre fosforholdige stoffer i fremstillingen af tekstilvaskemidler til husholdningsformål og maskinopva-

skemidler til husholdningsformål, burde disse stoffer under normale anvendelsesforhold udgøre ingen eller en lavere risiko for mennesker og/eller miljøet. REACH ⁽⁴⁾-systemet bør derfor, hvor det er relevant, anvendes til at vurdere sådanne stoffer.

- (3) Samspillet mellem fosfater og andre fosforholdige stoffer gør det nødvendigt, at omfanget af og niveauet for begrænsningen af anvendelsen af fosfater i tekstilvaskemidler til husholdningsformål fastsættes omhyggeligt. Begrænsningen bør ikke kun gælde for fosfater, men for alle fosforholdige stoffer for at undgå, at fosfater blot erstattes af andre fosforholdige stoffer. Grænsen for fosforindholdet bør være så lav, at den forhindrer markedsføring af fosfatbaserede formuleringer af tekstilvaskemidler til husholdningsformål, og samtidig så høj, at den tillader den mindstemængde fosfonater, der er nødvendig for alternative formuleringer.

- (4) Begrænsningerne i anvendelsen af fosfater og andre fosforholdige stoffer i tekstilvaskemidler til husholdningsformål og maskinopvaskemidler til husholdningsformål bør på nuværende tidspunkt ikke udvides til at omfatte vaske- og rengøringsmidler til erhvervsmæssig brug og til brug i institutioner på EU-plan, fordi der endnu ikke findes velegnede teknisk og økonomisk gennemførlige alternativer til fosfater i disse vaske- og rengøringsmidler. For så vidt angår maskinopvaskemidler til husholdningsformål vil der sandsynligvis være flere alternativer til rådighed i nær fremtid. Det er derfor hensigtsmæssigt at fastsætte en begrænsning for anvendelsen af fosfater i disse midler. En sådan begrænsning bør finde anvendelse fra og med et fremtidigt tidspunkt, hvor alternativer til fosfater må forventes at være almindeligt tilgængelige, med henblik på at stimulere udviklingen af nye produkter. Der bør ligeledes fastsættes et maksimalt tilladt indhold af fosfor på grundlag af forskellige oplysninger, herunder eksisterende nationale begrænsninger på fosfor i maskinopvaskemidler til husholdningsformål. Det er imidlertid også nødvendigt at fastsætte, at Kommissionen, før en sådan begrænsning bliver gældende i hele Unionen, bør foretage en grundig vurdering af grænseværdien baseret på de nyeste til rådighed værende data og, hvis begrundet, fremsætte et forslag til retsakt. Denne vurdering bør omfatte virkningerne på miljøet, erhvervslivet og forbrugere af maskinopvaskemidler til husholdningsformål med et fosforindhold over og under grænseværdien i bilag VIa og af alternativer, under hensyntagen til

⁽¹⁾ EUT C 132 af 3.5.2011, s. 71.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 14.12.2011 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 10.2.2012.

⁽³⁾ EUT L 104 af 8.4.2004, s. 1.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006 af 18. december 2006 om registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier (REACH), om oprettelse af et europæisk kemikalieagentur (EUT L 396 af 30.12.2006, s. 1).

forskellige faktorer, herunder deres omkostninger, tilgængelighed, rengøringseffektivitet og indvirkning på spildevandsrensningen.

- (5) Et af formålene med denne forordning er at beskytte miljøet ved at formindske eutrofiering forårsaget af fosfor i vaske- og rengøringsmidler, der anvendes af forbrugere. Det ville derfor ikke være hensigtsmæssigt at tvinge medlemsstater, som allerede har begrænsninger for fosfor i maskinopvaskemidler til husholdningsformål, til at tilpasse disse begrænsninger, før EU-begrænsningen træder i kraft. Det er desuden ønskeligt, at medlemsstaterne får lov til at indfase begrænsningerne i denne forordning så tidligt som muligt.
- (6) Med henblik på at lette læsbarheden bør forordning (EF) nr. 648/2004 i stedet for en henvisning til den relevante ISO-standard indeholde en definition af »rengøring«, og den bør ligeledes indeholde definitioner af »tekstilvaske-midler til husholdningsformål« og »maskinopvaskemidler til husholdningsformål«. Desuden bør definitionen af »markedsføring« gøres tydeligere, og der bør indføres en definition af »gøre tilgængelig på markedet«.
- (7) Med henblik på at give korrekt information inden for den kortest mulige tidshorisont er det hensigtsmæssigt at modernisere den måde, hvorpå Kommissionen offentliggør listen over kompetente myndigheder og godkendte laboratorier.
- (8) For at tilpasse forordning (EF) nr. 648/2004 til den videnskabelige og tekniske udvikling, at indføre bestemmelser om vaske- og rengøringsmidler, der er baseret på opløsningsmidler, og at opstille hensigtsmæssige risiko-baserede koncentrationsgrænser for allergene parfume-stoffer bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for så vidt angår de ændringer af bilagene til nævnte forordning, der er nødvendige for at opfylde disse målsætninger. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (9) Medlemsstaterne bør fastlægge regler om sanktioner for overtrædelse af forordning (EF) nr. 648/2004 og sikre, at de gennemføres. Disse sanktioner bør være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.
- (10) Anvendelsen af de begrænsninger, der er fastsat i denne forordning, bør udskydes for at give aktørerne, især små og mellemstore virksomheder, mulighed for at reformulere deres fosfatbaserede tekstilvaske-midler til husholdningsformål og maskinopvaskemidler til husholdningsformål med alternativer som led i deres normale reformuleringscyklus for at reducere omkostningerne herved mest muligt.

- (11) Målene for denne forordning, nemlig at reducere bidraget fra fosfater i vaske- og rengøringsmidler til husholdningsformål til risikoen for eutrofiering, at reducere omkostningerne til fjernelse af fosfater i spildevandsrensningsanlæg samt at sikre, at det indre marked for tekstilvaske-midler til husholdningsformål og maskinopvaskemidler til husholdningsformål fungerer gnidningsløst, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, idet nationale foranstaltninger med forskellige tekniske specifikationer ikke kan sikre en omfattende forbedring af vandkvaliteten på tværs af nationale grænser, og kan derfor bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (12) Forordning (EF) nr. 648/2004 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EF) nr. 648/2004 foretages følgende ændringer:

- 1) Artikel 1, stk. 2, tredje og fjerde led, affattes således, og der tilføjes et femte led:
 - »— supplerende mærkning af vaske- og rengøringsmidler, herunder allergene parfumestoffer
 - oplysninger, som fabrikanterne skal stille til rådighed for medlemsstaternes kompetente myndigheder og lægeligt personale
 - begrænsninger i indholdet af fosfater og andre fosforholdige stoffer i tekstilvaske-midler til husholdningsformål og maskinopvaskemidler til husholdningsformål.«
- 2) Artikel 2 ændres således:
 - a) Følgende numre indsættes:
 - »1a) »Tekstilvaske-midler til husholdningsformål«: et vaske- og rengøringsmiddel til tekstiler, der markedsføres til ikke-erhvervsmæssigt brug, herunder i offentlige møntvaskerier.

- 1b) »Maskinopvaskemiddel til husholdningsformål«: et vaske- og rengøringsmiddel, der markedsføres til ikke-erhvervsmæssigt brug i opvaskemaskiner.»

b) Nr. 3) affattes således:

- »3) »Rengøring«: den proces, hvorved en uønsket aflejring løsnes fra ydersiden eller indefra et materiale og opløses eller bringes i dispersion.«

c) Nr. 9) erstattes af følgende:

- »9) »Markedsføring«: den første tilgængeliggørelse på Unionens marked, herunder indførsel til Unionens toldområde.

- 9a) »Gøre tilgængelig på markedet«: enhver levering af et produkt med henblik på distribution, forbrug eller anvendelse på Unionens marked som led i erhvervsvirksomhed mod betaling eller vederlagsfrit.»

3) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 4a

Begrænsninger i indholdet af fosfater og andre fosforholdige stoffer

Vaske- og rengøringsmidler, der er opført i bilag VIa, og som ikke opfylder de i nævnte bilag fastlagte begrænsninger med hensyn til indhold af fosfater og andre fosforholdige stoffer, må ikke markedsføres fra de deri anførte tidspunkter.»

4) Artikel 8, stk. 4, affattes således:

- »4. Kommissionen gør den i stk. 1 omhandlede liste over kompetente myndigheder og den i stk. 2 omhandlede liste over godkendte laboratorier offentlig tilgængelig.«

5) Artikel 11, stk. 4, affattes således:

- »4. Desuden skal emballagen til tekstilvaskemidler til husholdningsformål og maskinopvaskemidler til husholdningsformål være forsynet med de angivelser, der er omhandlet i bilag VII, punkt B.«

6) Artikel 12, stk. 3, udgår.

7) Artikel 13 og 14 erstattes af følgende:

»Artikel 13

Tilpasning af bilag

1. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 13a med henblik på at indføre de ændringer, der er nødvendige for at tilpasse bilag I-IV, VII og VIII til den videnskabelige og tekniske udvikling. Kommissionen skal i videst muligt omfang følge europæiske standarder.

2. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 13a med henblik på at indføre ændringer af bilagene til denne forordning, hvad angår vaske- og rengøringsmidler, der er baseret på opløsningsmidler.

3. Opstiller Den Videnskabelige Komité for Forbrugersikkerhed individuelle risikobaserede koncentrationsgrænser for allergene parfumestoffer, vedtager Kommissionen delegerede retsakter i henhold til artikel 13a med henblik på at tilpasse den i bilag VII, punkt A, fastsatte grænse på 0,01 % i overensstemmelse hermed.

Artikel 13a

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 13, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 19. april 2012. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest den 19. juli 2016. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for yderligere perioder på fem år, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 13 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 13 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet eller Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 14

Klausul vedrørende fri bevægelighed

1. Medlemsstaterne må ikke af grunde, der er omfattet af denne forordning, forbyde, begrænse eller hindre, at vaske- og rengøringsmidler og/eller overfladeaktive stoffer til vaske- og rengøringsmidler, der opfylder kravene i denne forordning, gøres tilgængelig på markedet.

2. Medlemsstaterne kan opretholde eller fastsætte nationale regler for begrænsninger i indholdet af fosfater og andre fosforholdige stoffer i vaske- og rengøringsmidler, for hvilke der ikke er fastsat indholdsmæssige begrænsninger i bilag VIa, når det er begrundet i navnlig hensynet til f.eks. beskyttelse af folkesundheden eller miljøet, og når der foreligger teknisk og økonomisk mulige alternativer.

3. Medlemsstaterne kan opretholde nationale regler, som var i kraft den 19. marts 2012, for begrænsninger i indholdet af fosfater og andre fosforholdige stoffer i vaske- og rengøringsmidler, på hvilke begrænsningerne i bilag VIa endnu ikke finder anvendelse. Sådanne eksisterende nationale foranstaltninger indberettes til Kommissionen senest den 30. september 2012 og kan forblive i kraft indtil den dato, hvor de i bilag VIa fastsatte begrænsninger finder anvendelse.

4. Fra den 19. marts 2012 og indtil den 31. december 2016 kan medlemsstaterne vedtage nationale regler, der gennemfører den begrænsning på indholdet af fosfater og andre fosforholdige stoffer, som er fastsat i bilag VIa, punkt 2, når det er begrundet i navnlig hensynet til f.eks. beskyttelse af folkesundheden eller miljøet, og når der findes teknisk og økonomisk mulige alternativer. Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om sådanne foranstaltninger i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester (*).

5. Kommissionen gør den i stk. 3 og 4 omtalte liste over nationale foranstaltninger offentlig tilgængelig.

(*) EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37.

8) Artikel 15, stk. 1, affattes således:

»1. Såfremt en medlemsstat har berettigede grunde til at antage, at et bestemt vaske- og rengøringsmiddel, selv om det opfylder kravene i denne forordning, udgør en sikkerheds- eller sundhedsrisiko for mennesker eller dyr eller en risiko for miljøet, kan den træffe alle passende midlertidige foranstaltninger, der står i forhold til risikoen, til at sikre, at det pågældende vaske- eller rengøringsmiddel ikke længere udgør den risiko, trækkes tilbage fra markedet eller tilbagekaldes fra markedet inden for en rimelig frist, eller at dets tilgængelighed på anden måde begrænses.

Den pågældende medlemsstat underretter omgående de øvrige medlemsstater og Kommissionen herom og begrundet sin afgørelse.»

9) Artikel 16 affattes således:

»Artikel 16

Rapport

1. Senest den 31. december 2014 foretager Kommissionen under hensyntagen til oplysninger fra medlemssta-

terne om fosforindholdet i de maskinopvaskemidler til husholdningsformål, der markedsføres på deres område, og i lyset af alle eksisterende eller nye videnskabelige oplysninger, som den har til rådighed, vedrørende stoffer, der anvendes i fosfatbaserede og alternative formuleringer, en evaluering ved hjælp af en grundig vurdering af, om begrænsningen i bilag VIa, punkt 2, bør ændres. Denne vurdering bør omfatte en analyse af indvirkningen på miljøet, erhvervslivet og forbrugere af maskinopvaskemidler til husholdningsformål med et fosforindhold over og under grænseværdien i bilag VIa, under hensyntagen til forskellige faktorer, herunder omkostninger, tilgængelighed, rengøringseffektivitet og indvirkninger på spildevandsrensningen. Kommissionen forelægger denne grundige vurdering for Europa-Parlamentet og Rådet.

2. Mener Kommissionen yderligere på grundlag af den i stk. 1 omhandlede grundige vurdering, at begrænsningen af fosfater og andre fosforholdige stoffer, der anvendes i maskinopvaskemidler til husholdningsformål, skal revideres, fremsætter den senest den 1. juli 2015 et passende lovgivningsmæssigt forslag. Ethvert forslag af denne art skal have til formål at minimere den negative indvirkning af alle maskinopvaskemidler til husholdningsformål på miljøet generelt og samtidig tage hensyn til eventuelle økonomiske omkostninger, der er blevet påvist under den pågældende grundige vurdering. Medmindre Europa-Parlamentet og Rådet på grundlag af et sådant forslag træffer anden afgørelse senest den 31. december 2016, bliver den grænseværdi, der er angivet i bilag VIa, punkt 2, grænseværdi for fosforindholdet i maskinopvaskemidler til husholdningsformål fra og med den i nævnte punkt fastsatte dato.«

10) Artikel 18 affattes således:

»Artikel 18

Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner for overtrædelse af denne forordning og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de gennemføres. Dette kan også omfatte passende foranstaltninger, der giver medlemsstaternes kompetente myndigheder mulighed for at forhindre, at vaske- og rengøringsmidler eller overfladeaktive stoffer til disse, der ikke overholder denne forordning, gøres tilgængelig på markedet. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne meddeler omgående Kommissionen disse regler og eventuelle senere ændringer, som påvirker disse regler.

Disse regler skal omfatte foranstaltninger, der giver medlemsstaternes kompetente myndigheder mulighed for at tilbageholde partier af vaske- og rengøringsmidler, der ikke overholder denne forordning.»

11) Teksten i bilaget til nærværende forordning indsættes som bilag VIa til forordning (EF) nr. 648/2004.

12) I bilag VII foretages følgende ændringer:

a) I punkt A udgår følgende tekst:

»Hvis der efterfølgende af SCCNFP opstilles individuelle risikobaserede koncentrationsgrænser for allergene parfumestoffer, foreslår Kommissionen, at sådanne grænser vedtages for at erstatte ovennævnte grænse på 0,01 %. Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i denne forordning, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 12, stk. 3.«

b) Punkt B affattes således:

»B. Mærkning vedrørende dosering

Som foreskrevet i artikel 11, stk. 4, gælder følgende bestemmelser om mærkning af emballage til vaske- og rengøringsmidler, der sælges til almindelige forbrugere.

Tekstilvaskemidler til husholdningsformål

Emballagen til vaske- og rengøringsmidler, der sælges til almindelige forbrugere med henblik på anvendelse som tekstilvaskemiddel, skal mærkes med følgende oplysninger:

- de anbefalede mængder og/eller doseringsanvisninger udtrykt i milliliter eller gram svarende til en standardvaskemaskinfuld, for blødt, middelhårdt og hårdt vand og for vaskeprogrammer med og uden forvask
- for kogevaskemidler, det antal standardvaskemaskinfulde »normalt snavset« tøj, og, for vaskemidler til sarte stoffer, det antal standardvaskemaskinfulde af »let snavset tøj«, der kan vaskes med pakkens indhold under anvendelse af middelhårdt vand svarende til 2,5 millimol CaCO_3/l

- et eventuelt medfølgende målebæger skal også mærkes med indhold i milliliter eller gram, og mærkerne skal angive den vaskemiddeldosering, der passer til en standardvaskemaskinfuld for blødt, middelhårdt og hårdt vand.

En standardvaskemaskinfuld er på 4,5 kg tørt tøj, når der er tale om kogevaskemidler, og 2,5 kg tørt tøj, når der er tale om finvaskemidler, jf. definitionerne i Kommissionens beslutning 1999/476/EF af 10. juni 1999 om opstilling af miljøkriterier for tildeling af Fællesskabets miljømærke til vaskemidler (*). Et vaskemiddel anses for at være et kogevaskemiddel, medmindre fabrikantens anprisninger fremhæver skånsom vask (lav temperatur eller sarte fibre og farver).

Maskinopvaskemidler til husholdningsformål

Emballagen til vaske- og rengøringsmidler, der sælges til almindelige forbrugere med henblik på anvendelse som maskinopvaskemiddel til husholdningsformål skal mærkes med følgende oplysninger:

- standarddosering i gram eller milliliter eller antal tabletter til vask af normalt snavset bordservice i en fyldt opvaskemaskine med plads til 12 kuverter, eventuelt med doseringsangivelse for blødt, middelhårdt og hårdt vand.

(*) EFT L 187 af 20.7.1999, s. 52. Beslutning som ændret ved afgørelse 2011/264/EU (EUT L 111 af 30.4.2011, s. 34).«

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 14. marts 2012.

På Europa-Parlamentets vegne
M. SCHULZ
Formand

På Rådets vegne
N. WAMMEN
Formand

BILAG

»BILAG VIa

BEGRÆNSNINGER I INDHOLDET AF FOSFATER OG ANDRE FOSFORHOLDIGE STOFFER

Vaske- og rengøringsmiddel	Begrænsninger	Dato, hvor begrænsningen træder i kraft
1. Tekstilvaskemidler til husholdningsformål	Må ikke markedsføres, hvis det samlede fosforindhold svarer til mindst 0,5 gram i den anbefalede mængde vaskemiddel til hovedvasken i vaskeprocessen for en standardvaskemaskinfuld som defineret i bilag VII, punkt B, for hårdt vand — til »normalt snavset« tøj i tilfælde af kogevaske­midler — til »let snavset« tøj i tilfælde af vaskemidler til sarte stoffer	30. juni 2013
2. Maskinopvaskemidler til husholdningsformål	Må ikke markedsføres, hvis det samlede fosforindhold svarer til mindst 0,3 gram i standarddoseringen som defineret i bilag VII, punkt B	1. januar 2017«

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 260/2012

af 14. marts 2012

om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions
funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de
nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Central-
bank ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske
og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Oprettelsen af et integreret marked for elektroniske betalinger i euro uden sontring mellem indenlandske og grænseoverskridende betalinger er en forudsætning for, at det indre marked kan fungere hensigtsmæssigt. Projektet med det fælles eurobetalingsområde (i det følgende benævnt »SEPA«) tager derfor sigte på at udvikle fælles EU-dækkende betalingstjenester til erstatning af de nuværende indenlandske betalingstjenester. Med indførelsen af åbne, fælles betalingsstandarder, regler og praksisser og gennem integreret betalingsbehandling burde SEPA give Unionens borgere og virksomheder sikre, brugervenlige og pålidelige betalingstjenester i euro til konkurrencedygtige priser. Dette bør gælde for SEPA-betalinger inden for og på tværs af nationale grænser på de samme grundlæggende betingelser og i overensstemmelse med de samme rettigheder og forpligtelser, uanset placering inden for Unionen. SEPA bør virkeliggøres på en måde, der letter adgangen for nye markedsdeltagere og udviklingen af nye produkter og skaber gunstige betingelser for øget konkurrence inden for betalingstjenester og for uhindret udvikling og hurtig

gennemførelse i hele Unionen af innovationer vedrørende betalinger. Som følge heraf bør forbedrede stordriftsfordele, bedre driftseffektivitet og øget konkurrence føre til et pristryk i nedadgående retning for elektroniske betalingstjenester i euro. Det bør få store konsekvenser, særlig i medlemsstater hvor betalinger er relativt dyre sammenlignet med andre medlemsstater. Overgangen til SEPA bør derfor ikke blive ledsaget af generelle prisstigninger for betalingstjenestebrugerne (herefter »brugerne«) i almindelighed, og forbrugerne i særdeleshed. I de tilfælde, hvor brugeren er forbruger, bør princippet om ikke at opkræve højere gebyrer i stedet fremmes. Kommissionen vil fortsat overvåge prisudviklingen i betalingssektoren og opfordres til at fremlægge en årlig analyse heraf.

- (2) SEPA's succes er meget vigtig i økonomisk og politisk henseende. SEPA er helt på linje med Europa 2020-strategien, som sigter mod en mere intelligent økonomi, hvor velstand skyldes innovation og mere effektiv anvendelse af forhåndenværende ressourcer. Både Europa-Parlamentet, i sine beslutninger af 12. marts 2009 ⁽⁴⁾ og 10. marts 2010 ⁽⁵⁾ om gennemførelsen af SEPA, og Rådet, i sine konklusioner af 2. december 2009, har understreget, hvor vigtigt det er at sikre hurtig omstilling til SEPA.

- (3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked ⁽⁶⁾ indfører et moderne retsgrundlag for oprettelsen af et indre marked for betalinger, hvor SEPA er et grundlæggende element.

- (4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet ⁽⁷⁾ indfører også en række foranstaltninger, som kan medvirke til at gøre SEPA til en succes, f.eks. en udvidelse af princippet om lige store gebyrer til at omfatte grænseoverskridende direkte debiteringer og sikring af adgang for direkte debiteringer.

- (5) Den europæiske banksektors selvregulerende tiltag gennem SEPA-initiativet har vist sig ikke at være tilstrækkelige til at sikre fælles omstilling til EU-dækkende ordninger for kreditoverførsler og direkte debiteringer både på udbuds- og efterspørgselssiden. Der er navnlig ikke blevet taget hensyn til forbruger- og andre brugerinteresser på en fyldestgørende og gennemsigtig måde. Alle relevante interessenter bør komme til orde.

⁽¹⁾ EUT C 155 af 25.5.2011, s. 1.

⁽²⁾ EUT C 218 af 23.7.2011, s. 74.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 14.2.2012 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 28.2.2012.

⁽⁴⁾ EUT C 87 E af 1.4.2010, s. 166.

⁽⁵⁾ EUT C 349 E af 22.12.2010, s. 43.

⁽⁶⁾ EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1.

⁽⁷⁾ EUT L 266 af 9.10.2009, s. 11.

Endvidere har denne selvreguleringsproces ikke været underlagt passende styringsforanstaltninger, hvilket muligvis er en del af forklaringen på efterspørgselssidens langsomme ibrugtagning. Selv om den nylige oprettelse af SEPA-Rådet er en væsentlig forbedring af styringen af SEPA-projektet, ligger styringen grundlæggende og formelt stadig i høj grad hos Det Europæiske Betalingsråd (EPC). Kommissionen bør derfor foretage en gennemgang af styringsordningerne for hele SEPA-projektet inden udgangen af 2012 og, om nødvendigt, fremsætte forslag. Denne gennemgang bør blandt andet undersøge sammensætningen af EPC, samspillet mellem EPC og en overordnet ledelsesstruktur, såsom SEPA-Rådet, og denne overordnede strukturs rolle.

- (6) Kun en hurtig og omfattende omstilling til EU-dækkende kreditoverførsler og direkte debitering vil kunne skabe de fulde fordele ved et integreret marked for betalinger, således at de store omkostninger, der er forbundet med at anvende både »traditionelle« produkter og SEPA-produkter samtidigt, kan fjernes. Der bør derfor indføres regler om gennemførelse af alle kreditoverførsels- og direkte debiteringstransaktioner foretaget i euro i Unionen. Korttransaktioner bør dog ikke være omfattet på indværende tidspunkt, idet de fælles standarder for EU-kortbetalinger stadig er under udarbejdelse. Pengeoverførsler, internt behandlede betalinger, betalingstransaktioner med store beløb, betalinger mellem betalings-tjenesteudbydere for deres egen regning og betalinger via mobiltelefon eller anden form for telekommunikation eller digital eller informationsteknologisk anordning bør ikke være omfattet af disse regler, idet disse betalings-tjenester ikke kan sammenlignes med kreditoverførsler eller direkte debiteringer. Anvendes betalingskort ved salgsstedet eller en anden anordning, såsom mobiltelefon, som middel til at initiere en betalingstransaktion enten ved salgsstedet eller på afstand, hvilket umiddelbart medfører en kreditoverførsel eller direkte debitering til og fra en betalingskonto, der kan identificeres ved det eksisterende nationale grundlæggende bankkontonummer (BBAN-nummer) eller internationale bankkontonummer (IBAN-nummer), bør denne betalingstransaktion dog være omfattet. I betragtning af de specifikke karakteristika ved betalinger, der behandles i betalingssystemer for store beløb, dvs. at de har høj prioritet, er hastesager og fortrinsvist omhandler store beløb, er det endvidere ikke hensigtsmæssigt, at sådanne betalinger er omfattet af denne forordning. Denne undtagelse bør ikke omfatte direkte debitering, medmindre betaleren eksplicit har anmodet om, at betalingen sendes via et betalingssystem for store beløb.
- (7) På indværende tidspunkt findes der flere betalingstjenester — hovedsagelig til betalinger over internettet — som også anvender IBAN-nummeret og forretningsidentifikationskoden (BIC), og som er baseret på kreditoverførsler eller direkte debiteringer, men som har yderligere egenskaber. Disse tjenester forventes udbredt ud over de nuværende nationale grænser, og dette kan muligvis imødekomme forbrugernes efterspørgsel efter innovative, sikre og billige betalingstjenester. For ikke at udelukke sådanne tjenester fra markedet bør reguleringen af slutdatoerne for kreditoverførsler og direkte debiteringer i denne forordning kun finde anvendelse på disse transaktioners underliggende kreditoverførsel eller direkte debitering.

- (8) Ved langt størsteparten af de betalingstransaktioner, der finder sted i Unionen, er det muligt at fastslå en specifik betalingskonto alene ved brug af IBAN-nummeret, uden at det også er nødvendigt at angive BIC-koden. Som følge af denne kendsgerning har bankerne i en række medlemsstater allerede etableret en nummeroversigt, database eller andet teknisk middel til at identificere den BIC-kode, der svarer til et specifikt IBAN-nummer. Der er kun behov for BIC-koden i et meget lille, resterende antal tilfælde. Det forekommer ubegrundet og uforholdsmæssigt byrdefuldt at forpligte alle betalere og betalingsmodtagere i hele Unionen til altid at angive BIC-koden samtidig med IBAN-nummeret for det begrænsede antal tilfælde, hvor dette på nuværende tidspunkt er nødvendigt. En meget enklere fremgangsmåde ville være, at betalingstjenesteudbydere og andre aktører finder en løsning på og fjerner de tilfælde, hvor en betalingskonto ikke kan identificeres utvetydigt ved angivelse af et givent IBAN-nummer. Der bør således udvikles de tekniske midler, der er nødvendige for, at alle brugere kan identificere en betalingskonto utvetydigt alene ved hjælp af IBAN-nummer.
- (9) For at kunne gennemføre en kreditoverførsel skal der være adgang til betalingsmodtagerens betalingskonto. For at fremme ibrugtagning af EU-dækkende kreditoverførsels- og direkte debiteringstjenester bør der indføres en pligt til at sikre adgang i hele Unionen. For at forbedre gennemsigtigheden bør denne pligt og den pligt til at sikre adgang, der allerede er indført for direkte debiteringer ved forordning (EF) nr. 924/2009, endvidere konsolideres i en fælles retsakt. Der bør til alle betalingsmodtageres betalingskonti, hvortil der er adgang for en indenlandsk kreditoverførsel, også være adgang for en EU-dækkende kreditoverførselsordning. Der bør til alle betaleres betalingskonti, der er tilgængelige for en indenlandsk direkte debitering, også være adgang for en EU-dækkende direkte debiteringsordning. Dette bør gælde, uanset om en betalingstjenesteudbyder beslutter at deltage i eller stå uden for en given ordning om kreditoverførsel eller direkte debitering.
- (10) Teknisk interoperabilitet er en forudsætning for konkurrence. Med henblik på at oprette et integreret marked for elektroniske betalingssystemer, som anvender euro, er det afgørende, at behandlingen af kreditoverførsler og direkte debiteringer ikke hindres af forretningsregler eller tekniske vanskeligheder, såsom obligatorisk deltagelse i mere end ét system for afvikling af grænseoverskridende betalinger. Kreditoverførsler og direkte debiteringer bør gennemføres via en ordning, hvis grundlæggende regler følges af et antal betalingstjenesteudbydere, som udgør et flertal af betalingstjenesteudbydere i et flertal af medlemsstaterne, og udgør et flertal af betalingstjenesteudbydere inden for Unionen, og som er de samme for både grænseoverskridende og rent indenlandske kreditoverførsels- og direkte debiteringstransaktioner. Hvis der findes mere end ét betalingssystem til behandling af sådanne betalinger, bør de pågældende betalingssystemer være interoperable gennem anvendelse af EU-dækkende og internationale standarder, således at alle brugere og alle betalingstjenesteudbydere kan udnytte fordelene ved problemfrie detailbetalinger i euro i hele Unionen.

- (11) I betragtning af de særlige karakteristika ved erhvervs-markedet og eftersom ordninger for kreditoverførsel eller direkte debitering mellem virksomheder skal opfylde alle øvrige bestemmelser i denne forordning, herunder at der skal gælde de samme regler for grænseoverskridende og indenlandske transaktioner, bør kravet om, at deltagere skal udgøre et flertal af betalingstjenesteudbydere i flertallet af medlemsstater, kun finde anvendelse for så vidt som de betalingstjenesteudbydere, der leverer kreditoverførsels- eller direkte debiteringstjenester mellem virksomheder, udgør et flertal af betalings-tjenesteudbydere i flertallet af de medlemsstater, hvor sådanne tjenester er til rådighed, og udgør et flertal af de betalingstjenesteudbydere, der leverer sådanne tjenester inden for Unionen.
- (12) Det er meget vigtigt at fastslå tekniske krav, der utvetydigt fastlægger de egenskaber, som EU-dækkende betalingsordninger udarbejdet under passende styringsforanstaltninger skal opfylde for at sikre interoperabilitet mellem betalingssystemerne. Sådanne tekniske krav bør ikke begrænse fleksibilitet og innovation og bør være åbne og neutrale i forhold til potentielle nye udviklinger og forbedringer på betalingsmarkedet. Tekniske krav bør udformes under hensyntagen til de særlige karakteristika ved kreditoverførsler og direkte debiteringer, særlig for så vidt angår dataelementerne i betalingsmeddelelsen.
- (13) Det er vigtigt at træffe foranstaltninger til at styrke brugernes tillid til anvendelsen af betalingstjenester, især hvad angår direkte debiteringer. Sådanne foranstaltninger bør sætte betalerne i stand til at give deres betalingstjenesteudbydere instruks om at begrænse direkte debiteringsopkrævning til et vist beløb eller en vis periodicitet og til at etablere specifikke tilladelses- eller udelukkelseslister over betalingsmodtagere. Inden for rammerne af etableringen af EU-dækkende direkte debiteringsordninger er det hensigtsmæssigt, at forbrugerne kan få gavn af sådanne kontroller. Hvad angår den praktiske implementering af sådanne kontroller over for betalingsmodtagere, er det dog vigtigt, at betalingstjenesteudbydere sættes i stand til at udføre kontroller på grundlag af IBAN-nummer og, i en overgangsperiode og udelukkende i nødvendigt omfang, af BIC-kode eller et andet unikt kreditor-identifikationsnummer for specificerede betalingsmodtagere. Øvrige relevante brugerrettigheder er allerede blevet fastsat ved direktiv 2007/64/EF og bør sikres fuldt ud.
- (14) Teknisk standardisering er en hjørnesten i integrationen af netværk såsom Unionens marked for betalinger. Brugen af standarder udviklet af internationale eller europæiske standardiseringsorganer bør fra en given dato være obligatorisk for alle relevante transaktioner. I betalingsammenhæng er sådanne obligatoriske standarder IBAN, BIC og standarden for meddelelser om finansielle tjenester »ISO 20022 XML«. Forudsætningen for fuld interoperabilitet i hele Unionen er derfor, at alle betalingstjenesteudbydere bruger sådanne standarder. Obligatorisk brug af IBAN-numre og BIC-koder bør især, om nødvendigt, fremmes ved hjælp af omfattende kommunikations- og hjælpeforanstaltninger i medlemsstaterne for at sikre en gnidningsfri og let overgang til EU-dækkende kreditoverførsler og direkte debiteringer, særlig for forbrugerne. Betalingstjenesteudbydere bør have mulighed for i bi- eller multilateralt regi at træffe aftale om udvidelse af det grundlæggende latinske tegnsæt for at understøtte regionale variationer af SEPA-standardmeddelelser.
- (15) Det er aldeles afgørende, at alle aktører og især unionsborgerne, er grundigt og rettidigt informeret, således at de er fuldstændig forberedte på de ændringer, som SEPA medfører. De centrale interessenter, såsom betalingstjenesteudbydere, offentlige forvaltninger og nationale centralbanker såvel som andre aktører, der gør intensivt brug af regelmæssige betalinger, bør derfor føre specifikke og omfattende oplysningskampagner, der i fornødent omfang er forholdsmæssigt afpasset og skræddersyet til deres målgrupper, med det formål at højne offentlighedens kendskab til og forberede borgerne på omstillingen til SEPA. Der er navnlig behov for at gøre borgerne fortrolige med omstillingen fra BBAN-numre til IBAN-numre. De nationale SEPA-koordinationsudvalg er mest velegnet til at koordinere sådanne oplysningskampagner.
- (16) For at muliggøre en samordnet overgangsproces, der kan sikre klarhed og enkelthed for forbrugerne, er det passende at fastsætte en enkelt omstillingsfrist, efter hvilken alle kreditoverførsler og direkte debiteringstransaktioner bør opfylde disse tekniske krav, samtidig med at markedet dog forbliver åbent over for yderligere udvikling og innovation.
- (17) Det bør være muligt for medlemsstaterne i en overgangsperiode at tillade betalingstjenesteudbydere at lade forbrugere fortsætte med at bruge BBAN-numre til indenlandske betalingstransaktioner på den betingelse, at interoperabiliteten sikres ved, at den relevante betalingstjenesteudbyder teknisk og sikkert konverterer BBAN-nummeret til den tilsvarende unikke betalingskontoidentifikationskode. Betalingstjenesteudbyderen bør ikke opkræve nogen direkte eller indirekte gebyrer eller andre afgifter i forbindelse med denne tjeneste.
- (18) Selv om udviklingsniveauet for kreditoverførsels- og direkte debiteringstjenester varierer fra én medlemsstat til en anden, ville en fælles frist ved slutningen af en rimelig implementeringsperiode, som gør det muligt at gennemføre alle de nødvendige processer, bidrage til en koordineret, sammenhængende og integreret omstilling til SEPA og bidrage til at forhindre et SEPA i to hastigheder, hvilket ville skabe større forvirring blandt forbrugerne.
- (19) Betalingstjenesteudbydere og brugere bør have tilstrækkelig tid til at tilpasse sig de tekniske krav. Tilpasningsperioden bør dog ikke unødigt forsinke fordelene for forbrugerne eller straffe proaktive operatører, der allerede har taget skridt til at gå over til SEPA. Når det gælder indenlandske og grænseoverskridende betalingstransaktioner, bør betalingstjenesteudbydere stille de nødvendige tekniske tjenester til rådighed for deres detailkunder for at sikre en gnidningsfri og sikker omstilling til de tekniske krav, der er fastsat i denne forordning.

- (20) Det er vigtigt at sørge for retssikkerhed for betalingsbranchen vedrørende forretningsmodeller for direkte debitering. Regulering af multilaterale interbankgebyrer for direkte debiteringer er væsentligt for at skabe lige konkurrencevilkår for betalingstjenesteudbydere og dermed gøre det muligt at skabe et fælles marked for direkte debiteringer. Sådanne gebyrer for transaktioner, der afvises, afslås, returneres eller tilbageføres, fordi de ikke kan gennemføres korrekt, eller som resulterer i undtagelsesvis behandling (såkaldte R-transaktioner, der kan dække over afvisninger, afslag, returneringer, tilbageføringer, tilbagekaldelser eller anmodninger om annullering), vil kunne medvirke til en effektiv fordeling af omkostningerne inden for det indre marked. Derfor synes et forbud mod multilaterale interbankgebyrer pr. transaktion at kunne bidrage til at skabe et effektivt europæisk marked for direkte debiteringer. Alligevel bør gebyrer for R-transaktioner være tilladte, hvis de opfylder visse betingelser. Af hensyn til gennemsigtigheden og forbrugerbeskyttelsen er det nødvendigt, at betalingstjenesteudbydere giver forbrugeren klare og letforståelige oplysninger om gebyrer for R-transaktioner. Under alle omstændigheder berører reglerne for R-transaktioner ikke anvendelsen af artikel 101 og 102 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Det bør endvidere bemærkes, at direkte debitering og betaling med kort overordnet set har forskellige karakteristika, særlig derved, at betalingsmodtagerne har flere muligheder for at give betalere incitament til at benytte direkte debitering via en forudgående kontrakt mellem betalingsmodtageren og betaleren, mens der for kortbetalings vedkommende ikke eksisterer en sådan forudgående kontrakt, og betalingstransaktionen er ofte en enkeltstående og uregelmæssig foreteelse. Derfor berører bestemmelserne om multilaterale interbankgebyrer for direkte debitering ikke analysen i henhold til Unionens konkurrenceregler af multilaterale interbankgebyrer for betalingskorttransaktioner. Yderligere valgfrie tjenester er ikke omfattet af forbuddet i denne forordning, såfremt de tydeligt og utvetydigt kan skelnes fra kernetjenesterne for direkte debitering, og såfremt det står betalingstjenesteudbydere og brugerne frit for at udbyde eller anvende sådanne tjenester. De er dog fortsat underlagt Unionens og de nationale konkurrenceregler.
- (21) Derfor bør muligheden for at anvende multilaterale interbankgebyrer pr. transaktion i forbindelse med indenlandske og grænseoverskridende direkte debiteringer begrænses tidsmæssigt, og der bør indføres generelle betingelser for anvendelse af interbankgebyrer for R-transaktioner.
- (22) Kommissionen bør overvåge niveauet for gebyrerne for R-transaktioner i hele Unionen. Gebyrer for R-transaktioner på det indre marked bør med tiden konvergere, således at de ikke varierer fra medlemsstat til medlemsstat i et sådant omfang, at det udgør en trussel mod lige konkurrencevilkår.
- (23) I nogle medlemsstater findes der visse traditionelle betalingstjenester, som svarer til kreditoverførsler eller direkte debiteringer, men som har meget specifikke funktionaliteter, ofte af historiske eller juridiske årsager. Normalt tegner sådanne tjenester sig for et marginals transaktionsvolumen. De kunne derfor klassificeres som nicheprodukter. En overgangsperiode for sådanne nicheprodukter, som er tilstrækkelig lang til at minimere omstillingens konsekvenser for brugerne, bør gøre det lettere for begge sider af markedet først at fokusere på omstillingen af hovedmassen af kreditoverførsler og direkte debiteringer, hvorved størstedelen af de potentielle fordele ved et integreret EU-marked for betalinger vil kunne udnyttes på et tidligere tidspunkt. I visse medlemsstater findes der specifikke instrumenter for direkte debitering, som tilsyneladende minder meget om betalingskorttransaktioner på den måde, at betaleren på salgsstedet anvender et kort til at initiere betalingstransaktionen, men den underliggende betalingstransaktion er en direkte debitering. Kortet bruges i en sådan betalingstransaktion kun til en udlæsning med henblik på den elektroniske generering af debiteringsmandatet, som skal underskrives af betaleren på salgsstedet. Selv om sådan betalingstjeneste ikke kan klassificeres som et nicheprodukt, er der behov for en overgangsperiode for sådanne betalingstjenester på grund af den betragtelige mængde af transaktioner, de tegner sig for. For at sætte interessenterne i stand til at implementere en passende SEPA-erstatning herfor, bør overgangsperioden være af tilstrækkelig længde.
- (24) For at det indre marked for betalinger fungerer tilfredsstillende, er det meget vigtigt at sikre, at betalere, såsom forbrugere, virksomheder eller offentlige myndigheder, kan foretage kreditoverførsler til betalingskonti, som betalingsmodtagerne har oprettet hos betalingstjenesteudbydere etableret i andre medlemsstater, og som der er adgang til i henhold til denne forordning.
- (25) For at sikre en gnidningsløs overgang til SEPA bør en gyldig bemyndigelse af en betalingsmodtager til at opkræve tilbagevendende direkte debiteringer via en traditionel ordning fortsat være gyldig efter udløbet af den omstillingsfrist, der er fastsat i denne forordning. En sådan bemyndigelse bør antages at udgøre samtykke til, at betalere betalingstjenesteudbydere udfører de tilbagevendende direkte debiteringer, som opkræves af betalingsmodtageren i overensstemmelse med denne forordning, i mangel af nationale bestemmelser vedrørende mandatets fortsatte gyldighed eller af kundeaftaler om ændring af direkte debiteringsmandater med henblik på at sikre deres videreførelse. Forbrugerrettighederne skal imidlertid beskyttes og i tilfælde af, at eksisterende direkte debiteringsmandater omfatter ubetinget ret til refusion, bør sådanne rettigheder opretholdes.
- (26) De kompetente myndigheder bør tillægges beføjelse til at udføre deres overvågningsopgaver effektivt og træffe alle nødvendige foranstaltninger, herunder klagebehandling, for at sikre, at betalingstjenesteudbydere opfylder kravene i denne forordning. Medlemsstaterne bør desuden sikre, at der kan indgives klager over brugere, der ikke overholder denne forordning, og at denne forordning kan håndhæves på virkningsfuld og effektiv vis via administrative eller retslige midler. De kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater bør med henblik på at fremme overholdelsen af denne forordning samarbejde med hinanden og, hvor det er relevant, med

Den Europæiske Centralbank (ECB) og medlemsstaternes nationale centralbanker og andre relevante kompetente myndigheder, såsom Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 ⁽¹⁾ (EBA), der er udpeget i henhold til EU- eller national lovgivning gældende for betalingstjenesteudbydere.

- (27) Medlemsstaterne bør fastsætte bestemmelser om de sanktioner, der pålægges for overtrædelse af denne forordning, og bør sikre, at disse sanktioner er effektive, forholdsmæssigt afpassede og har afskrækkende virkning, samt at de anvendes. Disse sanktioner bør ikke finde anvendelse på forbrugerne.
- (28) For at sikre muligheden for erstatning, hvis denne forordning ikke anvendes korrekt, eller hvis der opstår tvister mellem brugere og betalingstjenesteudbydere vedrørende rettigheder og forpligtelser i henhold til denne forordning, bør medlemsstaterne indføre tilstrækkelige og effektive udenretslige klage- og erstatningsprocedurer. Medlemsstaterne bør kunne beslutte, at disse procedurer kun skal gælde for forbrugere eller kun for forbrugere og mikrovirksomheder.
- (29) Kommissionen bør forelægge en rapport for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg, EBA og ECB om anvendelsen af denne forordning. Rapporten bør om nødvendigt ledsages af et forslag til ændring af denne forordning.
- (30) For at sikre, at de tekniske krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro holdes opdateret, bør beføjelsen til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF delegeres til Kommissionen for så vidt angår disse tekniske krav. I erklæringen (nr. 39) ad artikel 290 i TEUF, der er knyttet som bilag til slutakten fra den regeringskonference, der vedtog Lissabontraktaten, tog konferencen til efterretning, at Kommissionen i overensstemmelse med sin faste praksis også fremover agter at søge bistand fra eksperter udnævnt af medlemsstaterne, når den udarbejder udkast til delegerede retsakter på området finansielle tjenesteydelser. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante og gennemsigtige høringer under sit forberedende arbejde, herunder af ECB og alle relevante interessenter. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (31) Da det er nødvendigt for betalingstjenesteudbydere, der er etableret i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, at foretage et særligt forberedende arbejde uden for betalingsmarkedet for deres nationale valuta, bør

sådanne betalingstjenesteudbydere kunne udsætte anvendelsen af de tekniske krav i en bestemt periode. Medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, bør dog opfylde de tekniske krav med henblik på at etablere et fuldgældigt europæisk betalingsområde, hvilket vil styrke det indre marked.

- (32) For at sikre en bred offentlig opbakning til SEPA er det afgørende, at betalerne er sikret en høj grad af beskyttelse, navnlig for direkte debiteringstransaktioner. Den nuværende og eneste paneuropæiske direkte debiteringsordning for forbrugere, som EPC har udviklet, fastsætter ubetinget ret til refusion, uden at der stilles spørgsmål for autoriserede betalinger, inden for en periode på otte uger fra den dato, hvor pengene blev debiteret, hvorimod denne refusionsret er underlagt flere betingelser i henhold til artikel 62 og 63 i direktiv 2007/64/EF. I lyset af den nuværende markedssituation og nødvendigheden af at sikre et højt niveau af forbrugerbeskyttelse, bør effekterne af disse bestemmelser vurderes i den rapport, som Kommissionen i overensstemmelse med artikel 87 i direktiv 2007/64/EF senest den 1. november 2012 skal forelægge for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og ECB, ledsaget, hvis hensigtsmæssigt, af forslag til revision.
- (33) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger ⁽²⁾ finder anvendelse på behandling af personoplysninger i henhold til denne forordning. Omstillingen til SEPA og indførelsen af fælles standarder og regler for betalinger bør være baseret på overholdelse af national lovgivning om beskyttelse af følsomme personoplysninger i medlemsstaterne og bør værne om unionsborgernes interesser.
- (34) Finansielle meddelelser vedrørende betalinger og overførsler inden for SEPA er ikke omfattet af aftalen mellem Den Europæiske Union og Amerikas Forenede Stater af 28. juni 2010 om behandling og overførsel af finansielle betalingsdata fra Den Europæiske Union til USA til brug for programmet til sporing af finansiering af terrorisme ⁽³⁾.
- (35) Målet for denne forordning, nemlig at fastsætte tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, og kan derfor på grund af dens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre end, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

⁽¹⁾ EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12.

⁽²⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

⁽³⁾ EUT L 195 af 27.7.2010, s. 5.

- (36) Medlemsstaterne skal i henhold til artikel 5, stk. 1, i forordning (EF) nr. 924/2009 ophæve afregningsbaserede indenlandske indberetningsforpligtelser, som er pålagt betalingstjenesteudbydere, gældende for betalingsbalancestatistikker vedrørende deres kunders betalingstransaktioner på op til 50 000 EUR. Indsamlingen af afregningsbaserede betalingsbalancestatistikker begyndte efter ophøret af kontrol med valutavekslinger og har udgjort en betydelig kilde til data sammen med andre kilder, såsom direkte statistiske undersøgelser, som bidrager til statistikker af god kvalitet. Fra begyndelsen af 1990'erne valgte flere medlemsstater i højere grad at benytte oplysninger indberettet direkte af firmaer og husstande, snarere end data indberettet af banker på vegne deres kunder. Selv om afregningsbaseret indberetning er en løsning, der for samfundet som helhed reducerer omkostningerne ved sammenfatning af betalingsbalancer og sikrer statistikker af god kvalitet, vil bibeholdelsen af denne indberetningsform i nogle medlemsstater, hvad grænseoverskridende betalinger angår, kunne nedsætte effektiviteten og øge omkostningerne. Eftersom et af formålene med SEPA er at reducere omkostningerne ved grænseoverskridende betalinger, bør afregningsbaserede betalingsbalanceindberetninger fuldstændig afskaffes.
- (37) For at øge retssikkerheden bør fristerne for interbankgebyrer i artikel 7 i forordning (EF) nr. 924/2009 tilpasses bestemmelserne i nærværende forordning.
- (38) Forordning (EF) nr. 924/2009 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Ved denne forordning fastsættes bestemmelser om kreditoverførsels- og direkte debiteringstransaktioner i euro inden for Unionen, hvor både betalerens betalingskonto og betalingsmodtagerens betalingskonto er etableret i Unionen, eller hvor den eneste betalingskonto er etableret i Unionen.
2. Denne forordning finder ikke anvendelse på følgende:
- a) betalingstransaktioner gennemført mellem og internt hos betalingstjenesteudbydere, herunder deres agenter eller filialer, for deres egen regning
 - b) betalingstransaktioner behandlet og afviklet ved hjælp af betalingssystemer for store beløb, bortset fra betalingstransaktioner ved direkte debitering, hvor betaleren ikke udtrykkeligt har anmodet om, at transaktionen sendes via et betalingssystem for store beløb
 - c) betalingstransaktioner ved hjælp af et betalingskort eller lignende anordning, herunder hævnings af kontanter, medmindre betalingskortet eller den lignende anordning kun benyttes til at frembringe de oplysninger, der er nødven-

dige for direkte at foretage en kreditoverførsel eller direkte debitering til og fra en betalingskonto, der er identificeret ved BBAN- eller IBAN-nummer

- d) betalingstransaktioner ved hjælp af et telekommunikations-, digital- eller informationsteknologiredskab, hvis sådanne betalingstransaktioner ikke fører til en kreditoverførsel eller direkte debitering til og fra en betalingskonto, der er identificeret ved et BBAN- eller IBAN-nummer
- e) pengeoverførselstransaktioner som defineret i artikel 4, nr. 13), i direktiv 2007/64/EF
- f) betalingstransaktioner, hvor der overføres elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed⁽¹⁾, medmindre sådanne transaktioner resulterer i en kreditoverførsel eller direkte debitering til og fra en betalingskonto, der er identificeret ved BBAN- eller IBAN-nummer.

3. Hvis betalingsordninger er baseret på betalingstransaktioner ved hjælp af kreditoverførsler eller direkte debiteringer, men har yderligere valgfrie egenskaber eller tjenester, finder denne forordning kun anvendelse på de underliggende kreditoverførsler eller direkte debiteringer.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »kreditoverførsel«: en indenlandsk eller grænseoverskridende betalingskonto med henblik på at kreditere en betalingsmodtageres betalingskonto med en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner fra en betalers betalingskonto, foretaget af den betalingskonto, som forvalter betalerens betalingskonto, på grundlag af instruks fra betaleren
- 2) »direkte debitering«: en indenlandsk eller grænseoverskridende betalingskonto med henblik på at debitere en betalers betalingskonto, hvor en betalingstransaktion initieres af betalingsmodtageren på grundlag af betalerens samtykke
- 3) »betaler«: en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der udsteder en betalingsordre til en betalingsmodtageres betalingskonto
- 4) »betalingsmodtager«: en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto, og som er den tiltænkte modtager af midler, der indgår i en betalingstransaktion
- 5) »betalingskonto«: en konto oprettet i en eller flere betalings-tjenestebrugeres navn med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner

⁽¹⁾ EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7.

- 6) »betalingssystem«: et system til overførsel af midler med formelle og standardiserede rutiner og fælles regler for behandling, clearing eller afvikling af betalingstransaktioner
- 7) »betalingsordning«: et fælles sæt af regler, praksisser, standarder og/eller gennemførelsesretningslinjer vedtaget af betalingstjenesteudbydere for gennemførelse af betalinger mellem ordningens deltagere i hele Unionen og inden for medlemsstaterne, der adskiller sig fra enhver infrastruktur eller ethvert betalingssystem, som ligger til grund for ordningens funktion
- 8) »udbyder af betalingstjenester/betalingstjenesteudbyder«: enhver udbyder af betalingstjenester, som tilhører en af de kategorier, som er omhandlet i artikel 1, stk. 1, i direktiv 2007/64/EF, og fysiske eller juridiske personer som omhandlet i samme direktivs artikel 26, men ikke de organer, som er angivet i artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut ⁽¹⁾, og som har modtaget dispensation i henhold til artikel 2, stk. 3, i direktiv 2007/64/EF
- 9) »bruger«: en fysisk eller juridisk person, som bruger en betalingstjeneste som betaler eller som betalingsmodtager
- 10) »betalingstransaktion«: handling, der initieres af en betaler eller en betalingsmodtager med henblik på at overføre midler mellem betalingskonti i Unionen, uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren
- 11) »betalingsordre«: en instruktion fra en betaler eller betalingsmodtager til vedkommendes udbyder af betalingstjenester om at gennemføre en betalingstransaktion
- 12) »interbankgebyr«: et gebyr, der betales mellem betalerens udbyder af betalingstjenester og betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester for direkte debiteringstransaktioner
- 13) »multilaterale interbankgebyr«: et interbankgebyr, som er genstand for en ordning mellem mere end to udbydere af betalingstjenester
- 14) »BBAN-nummer«: et nummer til identifikation af en betalingskonto, som utvetydigt identificerer en individuel betalingskonto hos en udbyder af betalingstjenester i en medlemsstat, og som kun kan anvendes i forbindelse med indenlandske betalingstransaktioner, idet den samme betalingskonto identificeres ved IBAN-nummer i forbindelse med grænseoverskridende betalingstransaktioner
- 15) »IBAN-nummer«: et internationalt nummer til identifikation af en betalingskonto, som utvetydigt identificerer en individuel betalingskonto i en medlemsstat, og hvis bestanddele er fastsat af Den Internationale Standardiseringsorganisation (ISO)
- 16) »BIC-kode«: en forretningsidentifikationskode, som utvetydigt identificerer en udbyder af betalingstjenester, og hvis bestanddele er fastsat af ISO
- 17) »ISO 20022 XML«: en standard til udvikling af elektroniske finansielle meddelelser som defineret af ISO, der omfatter den fysiske beskrivelse med XML-syntaks af betalingstransaktionerne i overensstemmelse med forretningsregler og gennemførelsesbestemmelserne for EU-dækkende ordninger vedrørende betalingstransaktioner, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde
- 18) »betalingssystem for store beløb«: et betalingssystem, hvis hovedformål er at behandle, klare eller afvikle enkeltstående betalingstransaktioner, der har høj prioritet og haster meget, og primært vedrører store beløb
- 19) »afviklingsdato«: den dato, hvor forpligtelser i forbindelse med overførslen af midler indfries mellem betalerens betalingstjenesteudbyder og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder
- 20) »opkrævning«: en del af en direkte debiteringstransaktion, der begynder med betalingsmodtagerens initiering og slutter med normal debitering af betalerens betalingskonto
- 21) »mandat«: betalerens samtykke og bemyndigelse til betalingsmodtageren og (direkte eller indirekte via betalingsmodtageren) til betalerens betalingstjenesteudbyder om at tillade betalingsmodtageren at initiere en opkrævning med henblik på at debitere betalerens specificerede betalingskonto og at tillade betalerens betalingstjenesteudbyder at følge disse instrukser
- 22) »detailbetalingssystem«: betalingssystem, hvis hovedformål er at behandle, klare eller afvikle kreditoverførsler eller direkte debiteringer, der almindeligvis videresendes samlet og primært vedrører mindre beløb og har lav prioritet, og som ikke er et betalingssystem for store beløb
- 23) »mikrovirksomhed«: en virksomhed, der på det tidspunkt, hvor aftalen om betalingstjenesten indgås, er en virksomhed som defineret i artikel 1 og artikel 2, stk. 1 og 3, i bilaget til Kommissionens henstilling 2003/361/EF ⁽²⁾
- 24) »forbruger«: en fysisk person, der deltager i en aftale om betalingstjeneste med andet formål end handel, forretning eller profession
- 25) »R-transaktion«: en betalingstransaktion, som en betalingstjenesteudbyder ikke kan gennemføre korrekt eller som vil resultere i undtagelsesbehandling, blandt andet på grund af manglende midler, tilbagekaldelse, forkert beløb eller forkert dato, manglende mandat eller forkert eller lukket konto
- 26) »grænseoverskridende betalingstransaktion«: en betalingstransaktion initieret af en betaler eller betalingsmodtager, hvor betalerens betalingstjenesteudbyder og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder er etableret i forskellige medlemsstater
- 27) »indenlandsk betalingstransaktion«: en betalingstransaktion initieret af en betaler eller betalingsmodtager, hvor betalerens betalingstjenesteudbyder og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder er etableret i samme medlemsstat

⁽¹⁾ EUT L 177 af 30.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36.

28) »reference«: en fysisk eller juridisk person, på vegne af hvilken betaleren foretager en betaling, eller betalingsmodtageren modtager en betaling.

Artikel 3

Sikring af adgang

1. Giver en betalingsmodtagers betalingstjenesteudbyder adgang for en indenlandsk kreditoverførsel i henhold til en betalingsordning, skal udbyderen, i overensstemmelse med reglerne for en EU-dækkende betalingsordning, give adgang for kreditoverførsler, der initieres af en betaler via en betalings-tjenesteudbyder etableret i en hvilken som helst medlemsstat.

2. Giver en betalers betalingstjenesteudbyder adgang for en indenlandsk direkte debitering i henhold til en betalingsordning, skal udbyderen, i overensstemmelse med reglerne for en EU-dækkende betalingsordning, give adgang for direkte debiteringer, der initieres af en betalingsmodtager via en betalingstjenesteudbyder etableret i en hvilken som helst medlemsstat.

3. Stk. 2 finder kun anvendelse på direkte debiteringer, som forbrugere som betalere har adgang til i henhold til betalingsordningen.

Artikel 4

Interoperabilitet

1. Betalingsordninger, som skal anvendes af betalingstjenesteudbydere til gennemførelse af kreditoverførsler og direkte debiteringer, skal opfylde følgende betingelser:

- a) de har de samme regler for indenlandske og grænseoverskridende kreditoverførselstransaktioner inden for Unionen og tilsvarende for indenlandske og grænseoverskridende direkte debiteringstransaktioner inden for Unionen, og
- b) deltagerne i betalingsordningen repræsenterer et flertal af betalingstjenesteudbydere i et flertal af medlemsstaterne og udgør et flertal af betalingstjenesteudbydere inden for Unionen, idet der kun medregnes betalingstjenesteudbydere, der udbyder henholdsvis kreditoverførsler eller direkte debiteringer.

Er hverken betaleren eller betalingsmodtageren en forbruger, medregnes der med henblik på første afsnit, litra b), kun de medlemsstater, hvor sådanne tjenester udbydes af betalingstjenesteudbydere, og kun de betalingstjenesteudbydere, der udbyder sådanne tjenester.

2. Operatøren, eller i mangel af en formel operatør deltagerne i et detailbetalingssystem inden for Unionen, sikrer, at deres betalingssystem er teknisk interoperabelt med andre detailbetalingssystemer inden for Unionen ved brug af standarder udviklet af internationale eller europæiske standardiseringsorganer. Endvidere må de ikke vedtage forretningsregler, der begrænser interoperabiliteten med andre detailbetalingssystemer inden for Unionen. Betalingssystemer betegnet som systemer i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalings-

systemer og værdipapirafviklingssystemer⁽¹⁾ skal kun forpligtes til at sikre teknisk interoperabilitet med andre betalingssystemer, der er betegnet som systemer i henhold til samme direktiv.

3. Tekniske barrierer må ikke hindre behandling af kreditoverførsler og direkte debiteringer.

4. Ejeren af betalingsordningen, eller i mangel af en formel ejer af betalingsordningen den ledende deltager i en ny detailbetalingsordning, der har deltagere fra mindst otte medlemsstater, kan anmode de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor betalingsordningens ejer eller ledende deltager er etableret, om midlertidig fritagelse fra betingelserne i stk. 1, første afsnit, litra b). Efter samråd med de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater, hvor den nye betalingsordning har en deltager, Kommissionen og ECB kan disse kompetente myndigheder tillade en sådan fritagelse i maksimalt tre år. Disse kompetente myndigheder skal basere deres afgørelse på den nye betalingsordnings potentiale til at udvikle sig til en fuldt udviklet paneuropæisk betalingsordning og dens bidrag til forbedring af konkurrencen eller fremme af innovation.

5. Denne artikel har virkning fra den 1. februar 2014, undtagen for betalingstjenester, der er omfattet af en fritagelse i henhold til artikel 16, stk. 4.

Artikel 5

Krav til kreditoverførsels- og direkte debiteringstransaktioner

1. Betalingstjenesteudbydere skal gennemføre kreditoverførsels- og direkte debiteringstransaktioner i overensstemmelse med følgende krav:

- a) de skal anvende den betalingskontoidentifikationskode, der er fastsat i bilagets punkt 1, litra a), til at identificere betalingskonti, uanset hvor den pågældende betalingstjenesteudbyder er etableret
- b) de skal anvende de i bilagets punkt 1, litra b), fastsatte meddelelsesformater ved videresending af betalingstransaktioner til en anden betalingstjenesteudbyder eller via et detailbetalingssystem
- c) de skal sikre, at brugere anvender den betalingskontoidentifikationskode, der er fastsat i bilagets punkt 1, litra a), til identificering af betalingskonti, uanset om betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder eller den eneste betalingstjenesteudbyder involveret i betalingstransaktionen er etableret i samme medlemsstat eller i forskellige medlemsstater
- d) de skal sikre, at de i bilagets punkt 1, litra b), fastsatte meddelelsesformater anvendes, hvor en bruger, der ikke er en forbruger eller mikrovirksomhed, initierer eller modtager individuelle kreditoverførsler eller individuelle direkte debiteringer, der ikke overføres individuelt, men videresendes samlet.

⁽¹⁾ EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45.

Uden at det berører første afsnit, litra b), skal betalingstjenesteudbydere efter konkret anmodning fra en bruger anvende de meddelelsesformater, der er fastsat i bilagets punkt 1, litra b), i deres kommunikation med den pågældende bruger.

2. Betalingstjenesteudbydere skal gennemføre kreditoverførsler i overensstemmelse med følgende krav, jf. dog eventuelle forpligtelser fastsat i national lovgivning til gennemførelse af direktiv 95/46/EF:

- a) betalerens betalingstjenesteudbyder skal sikre, at betaleren oplyser de dataelementer, der er fastsat i bilagets punkt 2, litra a)
- b) betalerens betalingstjenesteudbyder skal oplyse de dataelementer, der er fastsat i bilagets punkt 2, litra b), til betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder
- c) betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder skal oplyse eller stille de dataelementer, der er fastsat i bilagets punkt 2, litra d), til rådighed for betalingsmodtageren.

3. Betalingstjenesteudbydere skal gennemføre direkte debiteringer i overensstemmelse med følgende krav, jf. dog eventuelle forpligtelser fastsat i den nationale lovgivning til gennemførelse af direktiv 95/46/EF:

- a) betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder skal sikre, at:
 - i) betalingsmodtageren oplyser de dataelementer, der er fastsat i bilagets punkt 3, litra a), sammen med den første direkte debiteringstransaktion og en enkeltstående direkte debiteringstransaktion og med hver efterfølgende betalingstransaktion
 - ii) betaleren giver sit samtykke til både betalingsmodtageren og sin betalingstjenesteudbyder (enten direkte eller indirekte via betalingsmodtageren), at mandaterne, såvel som senere modifikationer eller annulleringer, opbevares af betalingsmodtageren eller en tredjepart på vegne af betalingsmodtageren, og at betalingsmodtageren oplyses om denne forpligtelse af betalingstjenesteudbyderen i overensstemmelse med artikel 41 og 42 i direktiv 2007/64/EF
- b) betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder skal oplyse de dataelementer, der er fastsat i bilagets punkt 3, litra b), til betalerens betalingstjenesteudbyder
- c) betalerens betalingstjenesteudbyder skal oplyse de dataelementer, der er fastsat i bilagets punkt 3, litra c), til eller stille dem til rådighed for betaleren
- d) betaleren skal have ret til at give sin betalingstjenesteudbyder instruks om:
 - i) at begrænse en direkte debiteringsopkrævning til et bestemt beløb, en bestemt periodicitet eller begge dele
 - ii) i tilfælde af, at et betalingsordningsmandat ikke giver ret til refusion, at verificere hver enkelt direkte debiteringstransaktion og til at kontrollere, hvorvidt beløbet og periodiciteten vedrørende den indgivne direkte debiteringstransaktion svarer til det beløb og den periodicitet, der er aftalt i mandatet i henhold til de mandatrelaterede oplysninger, før betalingskontoen debiteres

- iii) at blokere alle direkte debiteringer af betalerens betalingskonto eller blokere alle direkte debiteringer, som er initieret af en eller flere nærmere angivne betalingsmodtagere, eller kun at godkende direkte debiteringer, som er initieret af en eller flere nærmere angivne betalingsmodtagere.

I tilfælde, hvor hverken betaleren eller betalingsmodtageren er en forbruger, er betalingstjenesteudbydere ikke forpligtet til at opfylde kravene i litra d), nr. i), ii) eller iii).

Btalerens betalingstjenesteudbyder skal oplyse betaleren om de i litra d) omhandlede rettigheder i overensstemmelse med artikel 41 og 42 i direktiv 2007/64/EF.

I forbindelse med den første direkte debiteringstransaktion eller en enkeltstående direkte debiteringstransaktion samt ved alle efterfølgende direkte debiteringstransaktioner skal betalingsmodtageren sende de mandatrelaterede oplysninger til sin betalingsstjenesteudbyder, som skal videresende disse mandatrelaterede oplysninger til betalerens betalingstjenesteudbyder i forbindelse med hver enkelt direkte debiteringstransaktion.

4. Foruden de krav, der er omhandlet i stk. 1, fremsender den betalingsmodtager, der accepterer kreditoverførsler, sin betalingskontoidentifikationskode, jf. bilagets punkt 1, litra a), og, indtil den 1. februar 2014 for indenlandske betalingstransaktioner og indtil den 1. februar 2016 for grænseoverskridende betalingstransaktioner, dog kun i nødvendigt omfang, sin betalingstjenesteudbyders BIC-kode til sine betalere ved anmodning om en kreditoverførsel.

5. En betaler skal inden den første direkte debiteringstransaktion oplyse sin betalingskontoidentifikationskode, jf. bilagets punkt 1, litra a). Betaleren oplyser sin betalingstjenesteudbyders BIC-kode indtil den 1. februar 2014 for indenlandske betalingsstransaktioner og indtil den 1. februar 2016 for grænseoverskridende betalingstransaktioner, dog kun i nødvendigt omfang.

6. I tilfælde af at rammeaftalen mellem betaleren og dennes betalingstjenesteudbyder ikke giver ret til refusion, verificerer betalerens betalingstjenesteudbyder med forbehold af stk. 3, litra a), nr. ii), hver enkelt direkte debiteringstransaktion med henblik på at kontrollere, om beløbet for den indgivne direkte debiteringstransaktion svarer til det beløb og den periodicitet, som er aftalt i mandatet i henhold til de mandatrelaterede oplysninger, inden betalerens betalingskonto debiteres.

7. Efter den 1. februar 2014 for indenlandske betalingstransaktioner, og efter den 1. februar 2016 for grænseoverskridende betalingstransaktioner, må betalingstjenesteudbydere ikke længere pålægge brugerne at oplyse en betalers betalingstjenesteudbyders eller en betalingsmodtagers betalingstjenesteudbyders BIC-kode.

8. Btalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere må ikke opkræve yderligere gebyrer eller andre afgifter for den udlæsningsproces, hvormed der automatisk genereres et mandat for de betalingstransaktioner, som initieres via eller ved hjælp af et betalingskort på salgsstedet, og som resulterer i en direkte debitering.

Artikel 6

Slutdatoer

1. Senest pr. 1. februar 2014 gennemføres kreditoverførsler i overensstemmelse med de tekniske krav, som er fastsat i artikel 5, stk. 1, 2 og 4, og i bilagets punkt 1 og 2.

2. Senest pr. 1. februar 2014 gennemføres direkte debiteringer i overensstemmelse med artikel 8, stk. 2 og 3, og med de krav, som er fastsat i artikel 5, stk. 1, 3, 5, 6 og 8, og bilagets punkt 1 og 3.

3. Med forbehold af artikel 3 gennemføres direkte debiteringer i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i artikel 8, stk. 1, senest pr. 1. februar 2017 for indenlandske betalinger og senest pr. 1. november 2012 for grænseoverskridende betalinger.

4. For så vidt angår indenlandske betalingstransaktioner, kan en medlemsstat eller, med den berørte medlemsstats tilladelse, betalingstjenesteudbydere i en medlemsstat, efter at have taget i betragtning og evalueret, i hvilken grad borgerne er forberedte og parate, fastsætte tidligere datoer end dem, der er omhandlet i stk. 1 og 2.

Artikel 7

Mandaters gyldighed og retten til refusion

1. En gyldig bemyndigelse til en betalingsmodtager til at opkræve tilbagevendende direkte debiteringer via en traditionel ordning som er afgivet før den 1. februar 2014, er fortsat gyldig efter denne dato og antages at udgøre samtykket til betalerens betalingstjenesteudbyder til at udføre de tilbagevendende direkte debiteringer, som betalingsmodtageren opkræver i overensstemmelse med denne forordning, i mangel af nationale lovbestemmelser eller af kundeaftaler om videreførelse af gyldigheden af direkte debiteringsmandater.

2. Mandater som omhandlet i stk. 1 skal give mulighed for ubetinget refusion og for tilbagedatering heraf til datoen for den refunderede betaling, hvis en sådan refusionsmulighed er fastsat inden for rammerne af det eksisterende mandat.

Artikel 8

Interbankgebyrer for direkte debiteringstransaktioner

1. Multilaterale interbankgebyrer pr. direkte debiteringstransaktion og andre aftalte vederlag med samme formål eller virkning finder ikke anvendelse på direkte debiteringstransaktioner, jf. dog stk. 2.

2. Multilaterale interbankgebyrer kan finde anvendelse på R-transaktioner, forudsat at følgende betingelser er opfyldt:

a) ordningen sigter mod en effektiv tildeling af omkostningerne til den betalingstjenesteudbyder eller dennes bruger, alt efter hvad der er relevant, der er årsag til R-transaktionen, under hensyntagen til transaktionsomkostninger, og sikrer, at betaleren ikke automatisk pålægges omkostningerne, og at betalingstjenesteudbyderen ikke må pålægge brugere omkostning

ger, for så vidt angår en given type R-transaktion, der overstiger de omkostninger, som betalingstjenesteudbyderen afholder for sådanne transaktioner

b) gebyrerne er udelukkende omkostningsbaserede

c) gebyrerne overstiger ikke de faktiske omkostninger, der er forbundet med en R-transaktion, som håndteres af den mest omkostningseffektive sammenlignelige betalingstjenesteudbyder, der er en repræsentativ part i ordningen for så vidt angår transaktionsvolumen og tjenesteydelsens art

d) gebyrer anvendt i overensstemmelse med litra a), b) og c) forhindrer betalingstjenesteudbyderen i at opkræve yderligere gebyrer i forbindelse med de omkostninger, som dækkes af interbankgebyrerne, af deres respektive brugere

e) der findes ikke noget praktisk og rentabelt alternativ til ordningen, som ville indebære en tilsvarende eller mere effektiv håndtering af R-transaktioner med tilsvarende eller lavere omkostninger for forbrugerne.

Med henblik på første afsnit tages der ved beregning af gebyrer for R-transaktioner kun hensyn til omkostningskategorier, som er direkte og entydigt relevante for R-transaktionens håndtering. Disse omkostninger defineres nøje. En specificering af omkostningsbeløbet, hvor de enkelte bestanddele identificeres hver for sig, indgår som led i ordningen for at lette verificering og overvågning.

3. Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på en betalings-tjenesteudbyders ensidige ordninger og på bilaterale ordninger mellem betalingstjenesteudbydere, som har et mål eller en virkning, der svarer til en multilateral ordning.

Artikel 9

Adgang til betalinger

1. En betaler, som foretager en kreditoverførsel til en betalingsmodtager, der har en betalingskonto placeret inden for Unionen, må ikke specificere, i hvilken medlemsstat denne betalingskonto skal være placeret, forudsat at der er adgang til betalingskontoen i overensstemmelse med artikel 3.

2. En betalingsmodtager, som accepterer en kreditoverførsel eller anvender en direkte debitering til opkrævning af midler fra en betaler, der er indehaver af en betalingskonto placeret inden for Unionen, må ikke specificere, i hvilken medlemsstat denne betalingskonto skal være placeret, forudsat at der er adgang til betalingskontoen i overensstemmelse med artikel 3.

Artikel 10

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger offentlige myndigheder, organer, som er anerkendt ved national lovgivning, eller offentlige myndigheder, som udtrykkeligt er bemyndiget hertil ved national lovgivning, herunder nationale centralbanker, som de kompetente myndigheder, der bærer ansvaret for at sikre, at denne forordning overholdes. Medlemsstaterne kan udpege eksisterende organer til at fungere som kompetente myndigheder.

2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de kompetente myndigheder, der udpeges i henhold til stk. 1, senest den 1. februar 2013. De underretter straks Kommissionen og Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (EBA) om senere ændringer med hensyn til disse myndigheder.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, der er omhandlet i stk. 1, har alle de beføjelser, der er nødvendige for at kunne varetage deres opgaver. Hvis der findes mere end én kompetent myndighed for de forhold, som omfattes af denne forordning, på medlemsstaternes område, sikrer medlemsstaterne, at disse myndigheder indgår i et tæt samarbejde, således at de kan varetage deres respektive opgaver effektivt.

4. De kompetente myndigheder overvåger på effektiv vis, at betalingstjenesteudbydere overholder denne forordning samt træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre dens overholdelse. De samarbejder med hinanden i overensstemmelse med artikel 24 i direktiv 2007/64/EF og artikel 31 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 11

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter senest den 1. februar 2013 regler om sanktioner for overtrædelse af denne forordning og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de gennemføres. Disse sanktioner skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne meddeler disse regler og foranstaltninger til Kommissionen senest den 1. august 2013 og giver den omgående besked om enhver ændring af dem.

2. De i stk. 1 omhandlede sanktioner finder ikke anvendelse på forbrugere.

Artikel 12

Udenretslige klage- og erstatningsprocedurer

1. Medlemsstaterne indfører tilstrækkelige og effektive udenretslige klage- og erstatningsprocedurer til bilæggelse af tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser, der følger af denne forordning, mellem brugere og deres udbydere af betalingstjenester. Medlemsstaterne udpeger med henblik herpå eksisterende organer eller opretter, hvor det er hensigtsmæssigt, nye organer.

2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de organer, der er omhandlet i stk. 1, senest den 1. februar 2013. De underretter straks Kommissionen om senere ændringer med hensyn til disse organer.

3. Medlemsstaterne kan træffe bestemmelse om, at denne artikel kun finder anvendelse på brugere, der er forbrugere, eller kun på de brugere, der er forbrugere og mikrovirksomheder. Medlemsstaterne underretter senest den 1. august 2013 Kommissionen om sådanne bestemmelser.

Artikel 13

Delegerede beføjelser

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 14 for at ændre bilaget med henblik på at tage hensyn til tekniske fremskridt og markedsudviklingen.

Artikel 14

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastsatte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 13, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 31. marts 2012. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 13 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning fra dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 13, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 15

Evaluerings

Senest den 1. februar 2017 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg, ECB og EBA en rapport om anvendelsen af denne forordning som, hvis det er hensigtsmæssigt, ledsages af et forslag.

Artikel 16

Overgangsbestemmelser

1. Uanset artikel 6, stk. 1 og 2, kan medlemsstaterne tillade betalingstjenesteudbydere indtil den 1. februar 2016 at yde brugere konverteringstjenester i forbindelse med indenlandske betalingstransaktioner, således at brugere, der er forbrugere,

fortsat vil kunne anvende BBAN-nummer i stedet for den betalingskontoidentifikationskode, der er fastsat i bilagets punkt 1, litra a), på betingelse af, at interoperabiliteten sikres ved, at betalerens og betalingsmodtagerens BBAN-numre teknisk og sikkert konverteres til de tilsvarende betalingskontoidentifikationskoder, der er fastsat i bilagets punkt 1, litra a). Denne betalingskontoidentifikationskode leveres til den initierende bruger, om nødvendigt før betalingen gennemføres. I et sådant tilfælde må betalingstjenesteudbydere ikke pålægge brugeren gebyrer eller andre afgifter, der er direkte eller indirekte forbundet med disses konverteringstjenester.

2. Betalingstjenesteudbydere, der udbyder betalingstjenester i euro, og som er etableret i en medlemsstat, der ikke har euroen som valuta, skal ved udbud af betalingstjenester i euro opfylde kravene i artikel 3 senest pr. 31. oktober 2016. Hvis euroen imidlertid indføres som valuta i en sådan medlemsstat før den 31. oktober 2015, skal betalingstjenesteudbydere etableret i den pågældende medlemsstat opfylde kravene i artikel 3 inden for et år fra den dato, hvor den pågældende medlemsstat indtrådte i euroområdet.

3. Medlemsstaterne kan tillade deres kompetente myndigheder at fritage kreditoverførsels- eller direkte debiteringstransaktioner, som ifølge ECB's officielle årlige betalingsstatistikker har en kumulativ markedsandel på mindre end 10 % af det samlede antal af henholdsvis kreditoverførsels- eller direkte debiteringstransaktioner i den pågældende medlemsstat, fra alle eller nogle af kravene i artikel 6, stk. 1 og 2, indtil den 1. februar 2016.

4. Medlemsstaterne kan tillade deres kompetente myndigheder at fritage betalingstransaktioner, som genereres ved hjælp af et betalingskort på salgsstedet, og som fører til en direkte debitering til og fra en betalingskonto, der er identificeret ved BBAN- eller IBAN-nummer, fra alle eller nogle af kravene i artikel 6, stk. 1 og 2, indtil den 1. februar 2016.

5. Uanset artikel 6, stk. 1 og 2, kan medlemsstaterne tillade, at deres kompetente myndigheder indtil den 1. februar 2016 fritager brugere, som initierer eller modtager individuelle kreditoverførsler eller direkte debiteringer, der videresendes samlet, fra det specifikke krav om anvendelse af de meddelelsesformater, der er fastsat i bilagets punkt 1, litra b), og i artikel 5, stk. 1, litra d). Uanset en eventuel fritagelse skal betalingstjenesteudbydere opfylde kravene i artikel 5, stk. 1, litra d), hvis den bruger anmoder om en sådan tjeneste.

6. Uanset artikel 6, stk. 1 og 2, kan medlemsstaterne udsætte de i artikel 5, stk. 4, 5 og 7, omhandlede krav vedrørende oplysning om BIC-kode for indenlandske betalingstransaktioner indtil den 1. februar 2016.

7. Agter en medlemsstat at gøre brug af en undtagelse i henhold til stk. 1, 3, 4, 5 eller 6, oplyser den Kommissionen herom senest den 1. februar 2013 og tillader efterfølgende sin

kompetente myndighed at fritage de relevante betalingstransaktioner, som omhandlet i de respektive stykker og afsnit, fra nogle eller alle af de i artikel 5, artikel 6, stk. 1 eller 2, eller i bilaget fastsatte krav, alt efter hvad der er relevant, og for en periode, der ikke rækker ud over undtagelsesperioden. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de betalingstransaktioner, der er genstand for en fritagelse og om enhver senere ændring.

8. Betalingstjenesteudbydere, der er etableret i, og brugere, der gør brug af en betalingstjeneste i en medlemsstat, der ikke har euroen som valuta, skal opfylde kravene i artikel 4 og 5 senest den 31. oktober 2016. Operatører af detailbetalingssystemer i en medlemsstat, der ikke har euroen som valuta, skal opfylde kravene i artikel 4, stk. 2, senest den 31. oktober 2016.

Indføres euroen imidlertid som valuta i en sådan medlemsstat inden den 31. oktober 2015, skal betalingstjenesteudbydere eller, hvor det er relevant, operatørerne af detailbetalingssystemer etableret i denne medlemsstat samt brugere af en betalingstjeneste i denne medlemsstat efterleve de relevante bestemmelser inden for et år efter den dato, hvor den pågældende medlemsstat tiltrådte euroområdet, men ikke tidligere end de respektive datoer, der er fastsat for de medlemsstater, der har euroen som valuta den 31. marts 2012.

Artikel 17

Ændringer af forordning (EF) nr. 924/2009

I forordning (EF) nr. 924/2009 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 2, nr. 10), affattes således:

»10) »midler«: sedler og mønter, kontopenge og elektroniske penge som defineret i artikel 2, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed (*).

(*) EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7.»

2) Artikel 3, stk. 1, affattes således:

»1. Gebyrer, som en udbyder af betalingstjenester opkræver af en bruger af betalingstjenester i forbindelse med grænseoverskridende betalinger skal være de samme som de gebyrer, som denne udbyder af betalingstjenester opkræver af brugere af betalingstjenester for tilsvarende indenlandske betalinger af samme værdi og i samme valuta.«

3) I artikel 4 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 2 udgår.

b) Stk. 3 affattes således:

»3. Udbyderen af betalingstjenester kan opkræve yderligere gebyrer ud over dem, der opkræves i overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, af brugeren af betalingstjenester, hvis denne bruger pålægger udbyderen af betalings-tjenester at gennemføre den grænseoverskridende betaling uden at meddele IBAN og, i hensigtsmæssigt omfang og i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (*), den tilhørende BIC for betalingskontoen i den anden medlemsstat. Disse gebyrer skal være passende og stå i rimeligt forhold til omkostningerne. De skal være aftalt mellem udbyderen af betalings-tjenester og brugeren af betalingstjenesten. Udbyderen af betalingstjenester skal oplyse brugeren af betalingstjenesten om størrelsen af de yderligere gebyrer i god tid før, at brugeren bindes af denne aftale.

(*) EUT L 94 af 30.3.2012 s. 22.«

4) Artikel 5, stk. 1, affattes således:

»1. Med virkning fra den 1. februar 2016 ophæver medlemsstaterne de nationale forpligtelser for udbydere af betalingstjenester til at foretage indberetninger til brug for afregningsbaserede betalingsbalancestatistikker vedrørende deres kunders betalingstransaktioner.«

5) I artikel 7 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1 ændres datoen »1. november 2012« til »1. februar 2017«.

b) I stk. 2 ændres datoen »1. november 2012« til »1. februar 2017«.

c) I stk. 3 ændres datoen »1. november 2012« til »1. februar 2017«.

6) Artikel 8 udgår.

Artikel 18

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 14. marts 2012.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

N. WAMMEN

Formand

BILAG

TEKNISKE KRAV (ARTIKEL 5)

- 1) Ud over de væsentlige krav, der er fastsat i artikel 5, finder følgende tekniske krav anvendelse på kreditoverførsels- og direkte debiteringstransaktioner:
 - a) Den betalingskontoidentifikationskode, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, litra a) og c), skal være et IBAN-nummer.
 - b) Den standard for meddelelsesformat, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, litra b) og d), skal være ISO 20022 XML-standard.
 - c) Datafeltet skal ved overførsler have plads til 140 tegn. Betalingsordninger kan have plads til flere tegn, medmindre det redskab, der anvendes til at overføre oplysninger, har tekniske begrænsninger med hensyn til antal tegn; i så fald finder redskabets teknisk betingede grænse anvendelse.
 - d) De oplysninger, der vedrører overførslen, og alle andre dataelementer, som angives i overensstemmelse med dette bilags punkt 2 og 3, skal videresendes i fuldt omfang og uden ændringer mellem betalingstjenesteudbydere i betalingskæden.
 - e) Når de fornødne data foreligger i elektronisk form, skal betalingstransaktionerne give mulighed for en fuldt automatiseret, elektronisk behandling på alle behandlingsstadier i hele betalingskæden (uafbrudt behandling), således at hele betalingsprocessen kan foregå elektronisk uden behov for ny indlæsning eller manuel intervention. Det gælder også for usædvanlig håndtering af kreditoverførsels- og direkte debiteringstransaktioner, hvis det er muligt.
 - f) Betalingsordninger må ikke fastsætte en minimumsgrænse for betalingstransaktionens beløbsstørrelse og giver mulighed for kreditoverførsler og direkte debiteringer, men er dog ikke forpligtede til at behandle betalingstransaktioner med nulbeløb.
 - g) Betalingsordninger er ikke forpligtet til at gennemføre kreditoverførsler og direkte debiteringer, som overstiger 999 999 999,99 EUR.
- 2) Følgende krav finder i tillæg til de krav, der er nævnt i punkt 1, anvendelse på kreditoverførselstransaktioner:
 - a) De dataelementer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 2, litra a), er følgende:
 - i) betalerens navn og/eller IBAN-nummeret på betalerens betalingskonto
 - ii) kreditoverførslens beløbsstørrelse
 - iii) IBAN-nummeret på betalingsmodtagerens betalingskonto
 - iv) betalingsmodtagerens navn, hvis det kendes
 - v) eventuelle oplysninger vedrørende overførslen.
 - b) De dataelementer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 2, litra b), er følgende:
 - i) betalerens navn
 - ii) IBAN-nummeret på betalerens betalingskonto
 - iii) kreditoverførslens beløbsstørrelse
 - iv) IBAN-nummeret på betalingsmodtagerens betalingskonto
 - v) eventuelle oplysninger vedrørende overførslen
 - vi) eventuel identifikationskode for betalingsmodtageren
 - vii) navnet på betalingsmodtagerens eventuelle reference
 - viii) kreditoverførslens eventuelle formål
 - ix) kreditoverførslens eventuelle formålskategori.
 - c) Endvidere har betalerens betalingstjenesteudbyder pligt til at oplyse betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder om følgende dataelementer:
 - i) BIC-koden for betalerens betalingstjenesteudbyder (medmindre andet aftales af de betalingstjenesteudbydere, der er involveret i betalingstransaktionen)

- ii) BIC-koden for betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder (medmindre andet aftales af de betalingstjenesteudbydere, der er involveret i betalingstransaktionen)
 - iii) betalingsordningens identifikationskode
 - iv) kreditoverførsels afviklingsdato
 - v) betalerens betalingstjenesteudbyders referencenummer til kreditoverførselsmeddelelsen.
- d) De dataelementer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 2, litra c), er følgende:
- i) betalerens navn
 - ii) kreditoverførsels beløbsstørrelse
 - iii) eventuelle oplysninger vedrørende overførslen.
- 3) Følgende krav finder i tillæg til de krav, der er nævnt i punkt 1, anvendelse på direkte debiteringstransaktioner:
- a) De dataelementer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 3, litra a), nr. i), er følgende:
- i) type direkte debitering (tilbagevendende, enkeltstående, første, sidste eller retur)
 - ii) betalingsmodtagerens navn
 - iii) IBAN-nummeret på betalingsmodtagerens betalingskonto, som skal krediteres for det opkrævede beløb
 - iv) betalerens navn, hvis det kendes
 - v) IBAN-nummeret på betalerens betalingskonto, som skal debiteres for det opkrævede beløb
 - vi) entydig mandatreference
 - vii) såfremt betalerens mandat er udstedt efter 31. marts 2012, datoen for mandatets undertegnelse
 - viii) det opkrævede beløbs størrelse
 - ix) såfremt mandatet er blevet overtaget af en anden betalingsmodtager end den, der udstedte mandatet, entydig mandatreference fra den oprindelige betalingsmodtager, som udstedte mandatet
 - x) betalingsmodtagerens identifikationsnummer
 - xi) såfremt mandatet er blevet overtaget af en anden betalingsmodtager end den, der udstedte mandatet, identifikationsnummer på den oprindelige betalingsmodtager, som udstedte mandatet
 - xii) eventuelle oplysninger vedrørende overførslen fra betalingsmodtageren til betaleren
 - xiii) opkrævningens eventuelle formål
 - xiv) opkrævningens eventuelle formålskategori.
- b) De dataelementer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 3, litra b), er følgende:
- i) BIC-koden for betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder (medmindre andet aftales af de betalingstjenesteudbydere, der er involveret i betalingstransaktionen)
 - ii) BIC-koden for betalerens betalingstjenesteudbyder (medmindre andet aftales af de betalingstjenesteudbydere, der er involveret i betalingstransaktionen)
 - iii) navnet på betalerens reference (hvis det findes i det dematerialiserede mandat)
 - iv) identifikationskoden for betalerens reference (hvis det findes i det dematerialiserede mandat)
 - v) navnet på betalingsmodtagerens reference (hvis det findes i det dematerialiserede mandat)
 - vi) identifikationskoden for betalingsmodtagerens reference (hvis det findes i det dematerialiserede mandat)
 - vii) betalingsordningens identifikationskode
 - viii) det opkrævede beløbs afviklingsdato
 - ix) betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders reference til opkrævningen

- x) mandattype
 - xi) type direkte debitering (tilbagevendende, enkeltstående, første, sidste eller retur)
 - xii) betalingsmodtagerens navn
 - xiii) IBAN-nummeret på betalingsmodtagerens betalingskonto, som skal krediteres for det opkrævede beløb
 - xiv) betalerens navn, hvis det kendes
 - xv) IBAN-nummeret på betalerens betalingskonto, som skal debiteres for det opkrævede beløb
 - xvi) entydig mandatreference
 - xvii) datoen for undertegnelsen af mandatet, såfremt mandatet er udstedt af betaleren efter den 31. marts 2012
 - xviii) det opkrævede beløbs størrelse
 - xix) entydig mandatreference fra den oprindelige betalingsmodtager, som udstedte mandatet (hvis mandatet overtages af en anden betalingsmodtager end den, som udstedte mandatet)
 - xx) betalingsmodtagerens identifikationsnummer
 - xxi) identifikationsnummeret på den oprindelige betalingsmodtager, som udstedte mandatet (hvis mandatet overtages af en anden betalingsmodtager end den, som udstedte mandatet)
 - xxii) eventuelle oplysninger vedrørende overførslen fra betalingsmodtageren til betaleren.
- c) De dataelementer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 3, litra c), er følgende:
- i) entydig mandatreference
 - ii) betalingsmodtagerens identifikationsnummer
 - iii) betalingsmodtagerens navn
 - iv) det opkrævede beløbs størrelse
 - v) eventuelle oplysninger vedrørende overførslen
 - vi) betalingsordningens identifikationskode.
-

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 261/2012

af 14. marts 2012

om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 for så vidt angår kontraktforhold i mælke- og mejerisektoren

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions
funktionsmåde, særlig artikel 42, stk. 1, og artikel 43, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de
nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske
og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Flere på hinanden følgende reformer af den fælles
markedsordning for mælk og mejeriprodukter, nu inde-
holdt i Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 af
22. oktober 2007 om en fælles markedsordning for land-
brugsprodukter og om særlige bestemmelser for visse
landbrugsprodukter (fusionsmarkedsordningen) ⁽⁴⁾, har
haft markedsorientering som formål, dvs. at lade prissig-
naler styre landbrugernes beslutninger om, hvad og hvor
meget de skal fremstille, for at styrke mejerisektorens
konkurrencesituation og dens bæredygtighed i forbin-
delse med global handel. Det blev derfor besluttet grad-
vist at øge kvoterne gennem vedtagelsen af Rådets
forordning (EF) nr. 72/2009 af 19. januar 2009 om
ændringer af den fælles landbrugspolitik ved ændring af
forordning (EF) nr. 247/2006, (EF) nr. 320/2006, (EF) nr.
1405/2006, (EF) nr. 1234/2007, (EF) nr. 3/2008 og (EF)
nr. 479/2008 samt om ophævelse af forordning (EØF)
nr. 1883/78, (EØF) nr. 1254/89, (EØF) nr. 2247/89,
(EØF) nr. 2055/93, (EF) nr. 1868/94, (EF) nr. 2596/97,
(EF) nr. 1182/2005 og (EF) nr. 315/2007 ⁽⁵⁾ («sundheds-
tjekket» i 2008-2009), og dette skete med henblik på at
sikre en gnidningsløs afvikling af mælkevoteordningen i
2015.

(2) I perioden fra 2007 til 2009 forløb udviklingen på
markederne for mælk og mejeriprodukter på en usæd-
vanlig måde, som kulminerede med et prissammenbrud i

2008/09. Indledningsvis forårsagede ekstreme vejrforhold
i Oceanien en væsentlig nedgang i udbuddet, hvilket
medførte en hurtig og væsentlig prisstigning. Selv om
udbuddet på verdensplan var i fremgang, og priserne
begyndte at vende tilbage til mere normale niveauer,
påvirkede den efterfølgende finansielle og økonomiske
krise Unionens mælkeproducenter negativt, hvilket
medførte en forværring af prisvolatiliteten. Højere vare-
priser medførte væsentlige stigninger i foderpriser og
råvareomkostninger, herunder energiomkostninger. Efter-
følgende medførte et fald i efterspørgslen globalt og i
Unionen, herunder efterspørgslen efter mælk og mejeri-
produkter, samtidig med at produktionen i Unionen var
stabil, at Unionens priser styrteddykkede til det laveste
niveau i sikkerhedsnettet. Denne kraftige nedgang i meje-
rivarepriserne udmøntede sig ikke fuldt ud i lavere meje-
ripriser på forbrugerniveau, hvilket for downstreamsektori-
erne medførte en forøgelse af bruttofortjenesten for de
fleste mælke- og mejeriprodukter og lande og forhindrede,
at efterspørgslen derefter tilpassede sig de lave
varepriser, hvilket bremsede prisfremgangen og forværrede
konsekvenserne af de lave priser for mælkepro-
ducenterne, som i mange tilfælde var alvorligt truet på
deres eksistens.

(3) Som reaktion på den vanskelige markedssituation for
mælk blev der i oktober 2009 oprettet en gruppe af
højtstående eksperter på mælkeområdet med det formål
at drøfte mellem- og langsigtede ordninger for mælke- og
mejerisektoren, der i forbindelse med afviklingen af
mælkevoteordningen i 2015 kan bidrage til at stabilisere
markedet og mælkeproducenternes indkomst samt
øge gennemsigtheden i sektoren.

(4) Gruppen af højtstående eksperter modtog mundtlige og
skriftlige indlæg fra de vigtigste europæiske interesse-
grupper inden for forsyningskæden i mejerisektoren,
der repræsenterede landbrugere, mælkeproducenter,
forarbejdningsvirksomheder i mejerisektoren, forhandlere
og forbrugere. Desuden modtog gruppen af højtstående
eksperter bidrag fra indbudte akademiske eksperter,
repræsentanter fra tredjelande, nationale konkurrence-
myndigheder og fra Kommissionens tjenestegrene. Der
blev også afholdt en konference for de vigtigste interesse-
grupper i mejerisektoren den 26. marts 2010, hvor et
større antal aktører inden for forsyningskæden fik
lejlighed til at udtrykke deres synspunkter. Gruppen af
højtstående eksperter fremlagde sin rapport den 15. juni
2010. Rapporten indeholdt en analyse af mejerisektorens
aktuelle tilstand og en række anbefalinger, der fokuserede
på kontraktforhold, producenteres forhandlingsposition,
erhvervs- og brancheorganisationer, gennemsigthed
(herunder videreudviklingen af prisovervågningsværktøjet
for europæiske fødevarer), markedsforanstaltninger og
futures, handelsnormer og oprindelsesmærkning samt
innovation og forskning. Som et første skridt omfatter
denne forordning de fire første af disse områder.

⁽¹⁾ EUT C 218 af 23.7.2011, s. 110.

⁽²⁾ EUT C 192 af 1.7.2011, s. 36.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 15.2.2012 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 28.2.2012.

⁽⁴⁾ EUT L 299 af 16.11.2007, s. 1.

⁽⁵⁾ EUT L 30 af 31.1.2009, s. 1.

- (5) Gruppen af højtstående eksperter gjorde opmærksom på, at mejeriproduktions- og forarbejdningssektorerne er meget forskellige i de enkelte medlemsstater. Der er også en meget variabel situation mellem operatører og typer af operatører i de enkelte medlemsstater. Dog er koncentrationen af udbuddet i mange tilfælde lav, hvilket medfører en uligevægt i forhandlingsposition i forsyningskæden mellem landbrugere og mejerier. Denne uligevægt kan medføre urimelig handelspraksis. Det skal navnlig bemærkes, at landbrugere på leveringstidspunktet ikke kender den pris, som de får for deres mælk, fordi prisen ofte fastsættes meget senere af mejerierne på basis af den opnåede merværdi, hvilket ofte ligger uden for landbrugers kontrol.
- (6) Der er derfor et problem med pristransmission i kæden, især hvad angår priser af bedrift, der generelt ikke udvikler sig i takt med stigende produktionsomkostninger. Udbuddet af mælk tilpassede sig heller ikke straks til den nedsatte efterspørgsel i løbet af 2009. I nogle store producentmedlemsstater reagerede landbrugere endog på de lavere priser ved at producere mere end i det foregående år. Merværdien i mejerikæden bliver i stadigt større omfang koncentreret i downstreamsektorerne, især hos mejerier og detailhandlere, som fastsætter en endelig forbrugerpris, der ikke afspejles i den pris, der betales til mælkeproducenten. Alle aktører i mejerikæden, inklusive i distributionsleddet, bør tilskyndes til at samarbejde med henblik på at afhjælpe denne skævhed.
- (7) Når det gælder mejerier er den mælkemængde, som de får leveret i løbet af en sæson, ikke altid velplanlagt. Selv i forbindelse med mejerikooperativer, der ejes af landbrugere, og hvis forarbejdningsfaciliteter forarbejder 58 % af Unionens råmælk, er der et potentielt problem med at tilpasse udbuddet til efterspørgslen, idet landbrugerne er forpligtede til at levere deres samlede mælkemængde til deres kooperativ, og kooperativet skal modtage hele denne mælkemængde.
- (8) Anvendelsen af formelle, skriftlige kontrakter indgået forud for levering, der indeholder de mest grundlæggende elementer, er ikke udbredt. Sådanne kontrakter kunne imidlertid bidrage til at pålægge operatørerne i mejerikæden et større ansvar for at tage mere hensyn til markedssignalerne, forbedre pristransmissionen og tilpasse udbuddet til efterspørgslen samt bidrage til at undgå visse urimelige handelspraksisser.
- (9) Da sådanne kontrakter ikke er omfattet af Unionens lovgivning, kan medlemsstater inden for deres egen kontraktlovgivning beslutte at gøre anvendelsen af sådanne kontrakter obligatorisk, såfremt Unionens lovgivning overholdes, navnlig i spørgsmål vedrørende det indre marked og den fælles markedsordnings funktion. I betragtning af de mange forskellige forhold, der gør sig gældende på dette område i hele Unionen, bør en sådan beslutning i overensstemmelse med nærhedsprincippet henhøre under medlemsstaternes kompetence. Der bør være ensartede betingelser for leverancer af råmælk inden for et givet område. Hvis en medlemsstat derfor beslutter, at hver leverance af råmælk på dens område fra en landbruger til en forarbejdningsvirksomhed skal være omfattet af en skriftlig kontrakt mellem parterne, bør denne betingelse også gælde for leverancer af råmælk fra andre medlemsstater, men ikke for leverancer til andre medlemsstater. I overensstemmelse med nærhedsprincippet bør det overlades til medlemsstaterne at bestemme, om en første køber skal afgive et skriftligt tilbud til en landbruger om at indgå en sådan kontrakt.
- (10) For at sikre passende minimumsstandarde for sådanne kontrakter og for at sikre, at det indre marked og den fælles markedsordning fungerer efter hensigten, bør visse grundlæggende betingelser for anvendelse af sådanne kontrakter dog fastsættes på EU-plan. Alle disse grundlæggende betingelser bør dog gøres til genstand for frie forhandlinger. Med henblik på at styrke stabiliteten af mejerimarkedet og afsætningsmulighederne for mælkeproducenter i visse medlemsstater, hvor anvendelsen af yderst kortfristede kontrakter er forholdsvis udbredt, bør medlemsstaterne endvidere kunne fastsætte en mindste gyldighedsperiode, der skal indgå i sådanne kontrakter og/eller tilbud. En sådan mindste gyldighedsperiode bør imidlertid kun fastsættes for kontrakter indgået mellem første købere og mælkeproducenter eller for tilbud afgivet af første købere til mælkeproducenter. Endvidere bør dette ikke udgøre nogen hindring for det indre markeds funktionsevne, og mælkeproducenter bør frit kunne fravælge eller afvise en sådan mindste gyldighedsperiode. Blandt de grundlæggende betingelser er det vigtigt, at den pris, der skal betales for leverancen, efter de kontraherende parter valg kan fastsættes i kontrakten som en statisk pris eller en pris, der varierer i henhold til nærmere definerede faktorer såsom den leverede mængde og kvaliteten eller sammensætningen af den leverede råmælk, eventuelt som en kombination af en statisk pris for en bestemt mængde og en formelbaseret pris for en supplerende mængde af råmælk leveret i henhold til en enkelt kontrakt.
- (11) Mejerikooperativer, som i deres vedtægter eller i regler og afgørelser, som bygger herpå, har bestemmelser med tilsvarende virkning som de betingelser for kontrakter, der er fastsat i denne forordning, bør af forenklingshensyn være undtaget fra et krav om at indgå skriftlige kontrakter.
- (12) For at styrke effektiviteten af et kontraktbaseret system, som beskrevet ovenfor, hvor mellemmand indsamler mælk hos landbrugere for at aflevere den hos forarbejdningsvirksomheder, bør medlemsstater have mulighed for også at lade samme system finde anvendelse på de pågældende mellemmand.

- (13) I artikel 42 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) fastsættes det, at Unionens konkurrenceregler kun finder anvendelse på produktionen af og handelen med landbrugsprodukter, i det omfang Europa-Parlamentet og Rådet beslutter dette inden for rammerne af artikel 43, stk. 2, i TEUF, hvori oprettelsen af den fælles ordning for markederne for landbrugsprodukter fastsættes.
- (14) For at sikre en rentabel udvikling af produktionen og dermed sikre en rimelig levestandard for mælkeproducenter bør deres forhandlingsposition i forhold til forarbejdningsvirksomhederne i mejerisektoren styrkes, hvilket bør resultere i en mere rimelig fordeling af merværdi i forsyningskæden. For at realisere disse mål med den fælles landbrugspolitik bør der i henhold til artikel 42 og artikel 43, stk. 2, i TEUF vedtages en bestemmelse, der gør det muligt for producentorganisationer, der udelukkende består af mælkeproducenter eller disses sammenslutninger, at forhandle kontraktbetingelser, herunder pris, med et mejeri for hele eller dele af medlemmernes produktion. Imidlertid bør kun producentorganisationer, der søger om og opnår anerkendelse i henhold til artikel 122 i forordning (EF) nr. 1234/2007, have mulighed for at drage fordel af denne bestemmelse. Endvidere bør bestemmelsen ikke gælde anerkendte producentorganisationer, herunder kooperativer, der forarbejder af råmælk fra deres medlemmer, eftersom der ikke er tale om leverancer af råmælk til andre forarbejdningsvirksomheder. Der bør endvidere åbnes mulighed for, at eksisterende producentorganisationer, som er anerkendt i national ret, kan opnå en de facto-ankendelse i henhold til denne forordning.
- (15) For ikke at undergrave kooperativernes effektive drift og af hensyn til klarheden bør det præciseres, at når en landbrugers medlemskab af et kooperativ indebærer en forpligtelse til at levere hele eller en del af den pågældende landbrugers mælkeproduktion som råmælk i henhold til betingelser, der er fastlagt i kooperativets vedtægter eller i regler og afgørelser, som bygger herpå, bør disse betingelser ikke være genstand for forhandlinger gennem en producentorganisation.
- (16) For at bevare en effektiv konkurrence på mejerimarkedet bør denne mulighed desuden være underlagt passende begrænsninger udtrykt i form af en procentdel af produktionen i Unionen og produktionen i enhver medlemsstat, der er genstand for sådanne forhandlinger. Begrænsningen udtrykt i form af en procentdel af den nationale produktion bør i første omgang gælde den mængde råmælk, der produceres i producentmedlemsstaten eller i hver af producentmedlemsstaterne. Den samme procentgrænse bør desuden gælde den mængde råmælk, der leveres til en given bestemmelsesmedlemsstat.
- (17) I betragtning af den vigtige rolle, som spilles af beskyttede oprindelsesbetegnelser (BOB) og beskyttede geografiske betegnelser (BGB), navnlig i sårbare land-distrikter, og for at sikre merværdien og opretholde kvaliteten, navnlig af oste med BOB eller BGB, samt i lyset af, at mælkekvoteordningen er under afvikling, bør medlemsstaterne have tilladelse til at anvende regler til regulering af udbuddet af sådanne oste, der er produceret inden for det pågældende geografiske område. Sådanne regler bør gælde for den samlede produktion af den pågældende ost og fastlægges efter anmodning fra en brancheorganisation, en producentorganisation eller en sammenslutning som defineret i Rådets forordning (EF) nr. 510/2006 af 20. marts 2006 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og fødevarer⁽¹⁾. En sådan anmodning bør støttes af et stort flertal af mælkeproducenter, der repræsenterer en stor part af den mælkemængde, der indgår i produktionen af den pågældende ost, og for så vidt angår brancheorganisationer og sammenslutninger, af et stort flertal af osteproducenter, der repræsenterer en stor part af produktionen af den pågældende ost. Disse regler bør endvidere være underlagt strenge betingelser, navnlig for at undgå, at de skader handelen med produkter på andre markeder, og for at beskytte mindretalsrettigheder. Medlemsstaterne bør straks offentliggøre de pågældende regler og underrette Kommissionen herom, sørge for regelmæssige tilsyn og ophæve reglerne i tilfælde af manglende overholdelse.
- (18) Der er på EU-plan blevet indført regler for brancheorganisationer i nogle sektorer. Disse organisationer kan spille nyttige roller med hensyn til at muliggøre dialog mellem aktørerne i forsyningskæden og med hensyn til at fremme bedste praksis og gøre markedet mere gennemsigtigt. Sådanne regler bør også anvendes i mælke- og mejerisektoren sammen med de bestemmelser, der præciserer sådanne organisationers position i henhold til konkurrencelovgivningen, under forudsætning af at disse organisationers aktiviteter ikke medfører konkurrenceforvridning eller påvirker det indre markeds funktion eller den fælles markedsordning for landbrugsprodukter i negativ retning. Medlemsstaterne bør tilskynde alle relevante aktører til at deltage i brancheorganisationer.
- (19) For at følge udviklingerne på markedet har Kommissionen behov for rettidige oplysninger om den mængde af råmælk, der leveres. Det bør derfor sikres, at den første køber regelmæssigt meddeler sådanne oplysninger til medlemsstaterne, og at disse underretter Kommissionen herom.
- (20) Kommissionen har endvidere behov for underretninger fra medlemsstaterne med hensyn til kontraktforhandlinger, anerkendelse af producentorganisationer og deres sammenslutninger og brancheorganisationer og kontraktforhold i mælke- og mejerisektoren for at kunne overvåge og analysere anvendelsen af denne forordning,
- (¹) EUT L 93 af 31.3.2006, s. 12.

navnlig med henblik på de rapporter, som Kommissionen bør forelægge for Europa-Parlamentet og Rådet om udviklingen på mejerimarkedet.

- (21) De foranstaltninger, der er fastlagt i denne forordning, har deres begrundelse i de nuværende økonomiske forhold på mejerimarkedet og i forsyningskædens struktur. De bør derfor anvendes i en så lang periode, at de har mulighed for at få den fulde effekt. I betragtning af deres vidtrækkende karakter bør de dog være midlertidige og underlagt revision for at se, hvordan de har fungeret, og om de skal fortsætte med at gælde. Dette bør behandles i to rapporter fra Kommissionen om udviklingen på mejerimarkedet, hvori der især bør fokuseres på potentielle incitamenter for landbrugere til at indgå i fælles produktionsaftaler, og hvoraf den først rapport forelægges senest den 30. juni 2014 og den anden rapport senest den 31. december 2018.
- (22) Visse ugunstigt stillede regioner i Unionen er økonomisk meget afhængige af mælkeproduktionen. Som følge af disse regioners specifikke forhold bør de overordnede politikker tilpasses, så de bedre kan opfylde deres behov. Den fælles landbrugspolitik omfatter i forvejen særlige foranstaltninger for disse ugunstigt stillede regioner. Supplerende politiske foranstaltninger i denne forordning kan bidrage til at styrke mælkeproducenternes stilling i de ugunstigt stillede regioner. Virkningerne heraf bør imidlertid gøres til genstand for en vurdering i ovennævnte rapporter, og på grundlag heraf bør Kommissionen om nødvendigt forelægge forslag for Europa-Parlamentet og Rådet.
- (23) For at sikre en klar definition af mål og ansvarsområder for producentorganisationer og sammenslutninger af producentorganisationer i mælke- og mejerisektoren bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår betingelserne for anerkendelse af tværnationale producentorganisationer og tværnationale sammenslutninger af producentorganisationer, reglerne vedrørende fastlæggelsen af og betingelserne for administrativ bistand i tilfælde af tværnationalt samarbejde samt beregningen af de mængder af råmælk, der er omfattet af en producentorganisationers forhandlinger. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører passende høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (24) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Gennemførelsesbeføjelserne i forbindelse med gennemførelsen af betingelserne for anerkendelse af producentorganisationer og deres sammenslutninger og brancheorganisationer, disse organisationers meddelelser vedrørende de mængder af råmælk, der er omfattet af forhandlinger, medlemsstaternes meddelelser til Kommissionen vedrørende disse organisationer og reglerne for regulering af udbuddet af ost, der er omfattet

af en BOB eller BGB, detaljerede regler vedrørende aftaler, afgørelser og samordnede praksisser i mælke- og mejerisektoren, indholdet, formatet og timingen af obligatoriske anmeldelser i den pågældende sektor, visse aspekter af kontrakterne om landbrugernes leverancer af råmælk samt meddelelser til Kommissionen om de valg, medlemsstaterne har truffet i denne forbindelse, bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser ⁽¹⁾.

- (25) På baggrund af Kommissionens beføjelser inden for Unionens konkurrencepolitik og i betragtning af de pågældende tiltags særlige karakter bør Kommissionen, uden at anvende forordning (EU) nr. 182/2011, afgøre hvorvidt visse aftaler og former for samordnet praksis i mælke- og mejerisektoren er uforenelige med Unionens konkurrenceregler, hvorvidt en producentorganisation kan få tilladelse til at føre forhandlinger, der vedrører mere end én medlemsstat, og hvorvidt bestemte regler, som medlemsstaterne har fastsat til regulering af udbuddet af ost omfattet af en BOB eller en BGB, bør ophæves.
- (26) Forordning (EF) nr. 1234/2007 bør ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Ændringer til forordning (EF) nr. 1234/2007

I forordning (EF) nr. 1234/2007 foretages følgende ændringer:

- 1) I artikel 122, stk. 1, litra a), indsættes følgende nummer:

»iia) mælk og mejeriprodukter«.

- 2) I artikel 123 tilføjes følgende stykke:

»4. Medlemsstaterne kan også anerkende brancheorganisationer:

a) der formelt har anmodet om anerkendelse og består af repræsentanter for økonomiske aktiviteter, som er knyttet til produktionen af råmælk og mindst et af følgende led i forsyningskæden: forarbejdning af eller handel med, herunder distribution af, produkter fra mælke- og mejerisektoren

b) der er oprettet på initiativ af alle eller nogle af de repræsentanter, der er nævnt i litra a)

⁽¹⁾ EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13.

c) der i et eller flere af Unionens områder, under hensyntagen til medlemmerne af sådanne brancheorganisationers og forbrugernes interesser, udøver én eller flere af nedenstående aktiviteter:

- i) forbedrer kendskabet til og gennemsigtigheden af produktionen og markedet, f.eks. ved at offentliggøre statistiske data om priser, mængder og varigheder af tidligere indgåede kontrakter om levering af råmælk og ved at fremskaffe analyser af den mulige fremtidige markedsudvikling på regionalt, nationalt og internationalt plan
- ii) medvirker til bedre koordinering af den måde, hvorpå mælke- og mejerisektorens produkter markedsføres, navnlig ved hjælp af forskning og markedsundersøgelser
- iii) fremmer forbruget af og udbreder information om mælk og mejeriprodukter på såvel interne som eksterne markeder
- iv) undersøger potentielle eksportmarkeder
- v) udarbejder standardkontrakter, der er i overensstemmelse med Unionens regler, med henblik på salg af råmælk til købere og/eller levering af forarbejdede produkter til distributører og detailhandlere under hensyntagen til nødvendigheden af at sikre fair konkurrencevilkår og undgå markedsforstyrrelser
- vi) tilvejebringer de oplysninger og den forskning, der er nødvendig for produktionsomlægning til fordel for produkter, som er bedre tilpasset markedets behov og forbrugernes smag og ønsker, navnlig hvad angår produktkvalitet og miljøbeskyttelse
- vii) opretholder og udvikler mejerisektorens produktionspotentiale, bl.a. ved at fremme innovation og støtte programmer for anvendt forskning og udvikling med henblik på at udnytte mælks og mejeriprodukters fulde potentiale, navnlig for at udvikle produkter med merværdi, som forbrugerne finder mere attraktive
- viii) undersøger metoder til at begrænse anvendelsen af dyresundhedsprodukter, forbedre forvaltningen af andre råvarer og styrke fødevarerens sikkerhed og dyresundheden
- ix) udvikler metoder og instrumenter til forbedring af produktkvaliteten i alle produktions- og markedsføringsled
- x) udnytter potentialet for økologisk landbrug og beskyttelse og fremme af et sådant landbrug samt produktionen af produkter med oprindelsesbetegnelser, kvalitetsmærker og geografiske betegnelser, og

xi) fremmer integreret produktion eller andre miljøvenlige produktionsmetoder.»

3) I del II, afsnit II, kapitel II, indsættes følgende afdeling:

»Afdeling IIA

Regler for producentorganisationer og brancheorganisationer i mælke- og mejerisektoren

Artikel 126a

Anerkendelse af producentorganisationer og deres sammenslutninger i mælke- og mejerisektoren

1. Medlemsstaterne anerkender som producentorganisationer i mælke- og mejerisektoren alle juridiske enheder eller klart definerede dele af juridiske enheder, der ansøger om en sådan anerkendelse, forudsat at de:

- a) opfylder kravene i artikel 122, stk. 1, litra b) og c)
- b) i det område, hvor de udøver deres virksomhed, har et mindsteantal medlemmer og/eller dækker en mindstemængde af salgbar produktion, som fastlægges af den berørte medlemsstat
- c) frembyder tilstrækkelig garanti med hensyn til gennemførelsen, varigheden og effektiviteten af deres indsats og koncentrationen af udbuddet
- d) har vedtægter, der opfylder dette stykkes litra a), b) og c).

2. En medlemsstat kan imødekomme en ansøgning om anerkendelse af en sammenslutning af anerkendte producentorganisationer i mælke- og mejerisektoren, såfremt den pågældende medlemsstat skønner, at denne sammenslutning effektivt kan udføre alle aktiviteterne i en anerkendt producentorganisation, og at den opfylder betingelserne i stk. 1.

3. Medlemsstaterne kan bestemme, at producentorganisationer, der har opnået anerkendelse efter national ret før 2. april 2012, og som opfylder betingelserne i stk. 1, skal betragtes som anerkendte producentorganisationer i henhold til artikel 122, stk. 1, litra a), nr. iia).

Producentorganisationer, der har opnået anerkendelse efter national ret før 2. april 2012, men som ikke opfylder betingelserne i stk. 1, kan fortsætte med at udøve deres aktiviteter i henhold til national ret indtil 3. oktober 2012.

4. Medlemsstaterne:

- a) træffer beslutning om, hvorvidt en producentorganisation skal anerkendes, senest fire måneder efter, at der er indgivet ansøgning med al den relevante dokumentation; ansøgningen skal indgives til den medlemsstat, hvor organisationen har sit hovedkvarter

- b) fører med jævne mellemrum, som de selv fastsætter, tilsyn med, om anerkendte producentorganisationer og deres sammenslutninger overholder bestemmelserne i nærværende kapitel
- c) pålægger i tilfælde af manglende overholdelse af eller uregelmæssigheder i gennemførelsen af foranstaltningerne i dette kapitel de pågældende organisationer og sammenslutninger de relevante sanktioner, som de har fastlagt, og træffer afgørelse om, hvorvidt anerkendelsen skal tilbagekaldes
- d) giver en gang om året og senest den 31. marts Kommissionen meddelelse om alle de afgørelser om udstedelse, nægtelse eller tilbagekaldelse af anerkendelser, som de har truffet i løbet af det foregående kalenderår.

Artikel 126b

Anerkendelse af brancheorganisationer i mælke- og mejerisektoren

1. Medlemsstaterne kan anerkende brancheorganisationer i mælke- og mejerisektoren, hvis sådanne organisationer:

- a) opfylder kravene i artikel 123, stk. 4
- b) udøver deres aktiviteter i en eller flere regioner i det pågældende område
- c) tegner sig for en betydelig andel af de økonomiske aktiviteter i artikel 123, stk. 4, litra a)
- d) ikke selv producerer, forarbejder eller handler med produkter i mælke- og mejerisektoren.

2. Medlemsstaterne kan bestemme, at brancheorganisationer, der har opnået anerkendelse efter national ret før 2. april 2012, og som opfylder betingelserne i stk. 1, skal betragtes som anerkendte brancheorganisationer i henhold til artikel 123, stk. 4.

3. Når medlemsstaterne gør brug af muligheden for at anerkende en brancheorganisation i medfør af stk. 1 og/eller 2:

- a) træffer de beslutning om, hvorvidt brancheorganisationen skal anerkendes, senest fire måneder efter, at der er indgivet ansøgning med al den relevante dokumentation; ansøgningen skal indgives til den medlemsstat, hvor organisationen har sit hovedkvarter
- b) fører de med jævne mellemrum, som de selv fastsætter, tilsyn med, om anerkendte brancheorganisationer overholder betingelserne for deres anerkendelse
- c) pålægger de i tilfælde af manglende overholdelse af eller uregelmæssigheder i gennemførelsen af foranstaltningerne i denne forordning de pågældende organisationer de relevante sanktioner, som de har fastlagt, og træffer afgørelse om, hvorvidt anerkendelsen skal tilbagekaldes
- d) tilbagekalder de anerkendelsen, hvis:

i) kravene til og betingelserne for anerkendelse i henhold til denne artikel ikke længere er opfyldt

ii) brancheorganisationen er involveret i en af de aftaler, vedtagelser eller former for samordnet praksis, der er nævnt i artikel 177a, stk. 4, uden at dette berører andre sanktioner, som måtte skulle pålægges i medfør af national lovgivning

iii) brancheorganisationen forsømmer sin underretningspligt i henhold til artikel 177a, stk. 2

e) giver de en gang om året og senest den 31. marts Kommissionen meddelelse om alle beslutninger om udstedelse, nægtelse eller tilbagekaldelse af anerkendelse, som de har truffet i løbet af det foregående kalenderår.

Artikel 126c

Kontraktforhandlinger i mælke- og mejerisektoren

1. En producentorganisation i mælke- og mejerisektoren, som er anerkendt i henhold til artikel 122, kan på vegne af dens landbrugermedlemmer for så vidt angår hele eller en del af deres fælles produktion føre forhandlinger om kontrakter om levering af råmælk fra en landbruger til en virksomhed, der forarbejder råmælk, eller til en virksomhed, der indsamler råmælk, som defineret i artikel 185f, stk. 1, andet afsnit.

2. En producentorganisation kan føre forhandlinger:

- a) uanset om der er et ejerskifte af råmælken fra landbrugerne til producentorganisationen eller ej
- b) uanset om den forhandlede pris er den samme som for den fælles produktion fra nogle af eller alle landbrugermedlemmerne eller ej
- c) såfremt det for en bestemt producentorganisation gælder, at:

i) den mængde råmælk, som er genstand for sådanne forhandlinger, ikke overstiger 3,5 % af den samlede EU-produktion, og

ii) den mængde råmælk, som er genstand for sådanne forhandlinger, og som produceres i en given medlemsstat, ikke overstiger 33 % af den samlede nationale produktion i den pågældende medlemsstat, og

iii) den mængde råmælk, som er genstand for sådanne forhandlinger, og som leveres i en given medlemsstat, ikke overstiger 33 % af den samlede nationale produktion i den pågældende medlemsstat

d) såfremt de pågældende landbrugere ikke er medlemmer af nogen producentorganisation, som også forhandler sådanne kontrakter på deres vegne; medlemsstaterne kan dog fravige denne betingelse i behørigt begrundede tilfælde, hvor landbrugerne råder over to forskellige produktionsenheder beliggende i forskellige geografiske områder

e) såfremt råmælken ikke er omfattet af en leveringsforpligtelse, der følger af landbrugerens medlemskab af et kooperativ i henhold til bestemmelserne i kooperativets vedtægter eller til de regler eller afgørelser, der fastlagt i eller truffet i medfør af disse vedtægter, og

f) såfremt producentorganisationen underretter de kompetente myndigheder i den medlemsstat eller de medlemsstater, hvor den har sit virke, om den mængde råmælk, som er genstand for sådanne forhandlinger.

3. Uanset stk. 2, litra c), nr. ii) og iii), kan en producentorganisation føre forhandlinger i henhold til stk. 1, såfremt denne producentorganisations mængde råmælk, som er genstand for forhandlingerne, og som produceres eller leveres i en medlemsstat med en samlet årlig råmælkeproduktion på under 500 000 t, ikke overstiger 45 % af den samlede nationale produktion i den pågældende medlemsstat.

4. I denne artikel omfatter henvisninger til producentorganisationer også sammenslutninger af sådanne producentorganisationer.

5. Med henblik på anvendelsen af stk. 2, litra c), og stk. 3 offentliggør Kommissionen ved hjælp af de midler, som den finder hensigtsmæssige, produktionsmængderne af råmælk i Unionen og medlemsstaterne under anvendelse af de mest tidssvarende, tilgængelige oplysninger.

6. Uanset stk. 2, litra c), og stk. 3 kan den konkurrencemyndighed, der henvises til i dette stykkes andet afsnit, selv i tilfælde, hvor de deri fastsatte tærskler ikke overskrides, beslutte i individuelle tilfælde, at producentorganisationens forhandling enten skal begynde forfra, eller slet ikke bør finde sted, hvis myndigheden finder, at dette er nødvendigt for at forhindre, at konkurrence udelukkes, eller for at undgå en alvorlig negativ påvirkning af SMV'er, der forarbejder råmælk, på dens område.

For forhandlinger, der omfatter mere end én medlemsstat, træffes den beslutning, der henvises til i første afsnit, af Kommissionen uden at anvende proceduren i artikel 195, stk. 2, eller artikel 196b, stk. 2. I andre tilfælde træffes den af den nationale konkurrencemyndighed i den medlemsstat, som er omfattet af forhandlingerne.

De beslutninger, der henvises til i dette stykke, kan ikke anvendes fra en dato, der ligger før datoen for beslutningens meddelelse til de pågældende virksomheder.

7. I denne artikel forstås ved:

a) en »national konkurrencemyndighed«: den myndighed, der henvises til i artikel 5 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 101 og 102 (*)

b) »SMV'er«: mikrovirksomheder, små eller mellemstore virksomheder som defineret i Kommissionens henstilling

2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (**).

8. De medlemsstater, hvori der foregår forhandlinger i henhold til denne artikel, giver Kommissionen meddelelse om anvendelsen af stk. 2, litra f), og stk. 6.

Artikel 126d

Regulering af udbuddet af ost med beskyttet oprindelsesbetegnelse eller beskyttet geografisk betegnelse

1. På anmodning af en producentorganisation, som er anerkendt i henhold til artikel 122, stk. 1, litra a), en brancheorganisation, som er anerkendt i henhold til artikel 123, stk. 4, eller en sammenslutning af erhvervsdrivende, jf. artikel 5, stk. 1, i forordning (EF) nr. 510/2006, kan medlemsstaterne i en begrænset periode fastlægge bindende regler til regulering af udbuddet af ost, der er omfattet af en beskyttet oprindelsesbetegnelse eller af en beskyttet geografisk betegnelse i henhold til artikel 2, stk. 1, litra a) og b), i forordning (EF) nr. 510/2006.

2. Reglerne i stk. 1 skal overholde de betingelser, der er fastsat i stk. 4, og skal være genstand for en forudgående aftale mellem parterne i det geografiske område, som er omhandlet i artikel 4, stk. 2, litra c), i forordning (EF) nr. 510/2006. En sådan aftale skal være indgået mellem mindst to tredjedele af mælkeproducenterne eller deres repræsentanter, der skal repræsentere mindst to tredjedele af den råmælk, der anvendes til produktion af den ost, der er omhandlet i stk. 1, og, hvis det er relevant, mindst to tredjedele af producenterne af den pågældende ost, der skal repræsentere mindst to tredjedele af produktionen af den pågældende ost i det geografiske område, som er omhandlet i artikel 4, stk. 2, litra c), i forordning (EF) nr. 510/2006.

3. For så vidt angår ost med en beskyttet geografisk betegnelse, jf. stk. 1, skal det geografiske område, som råmælken stammer fra i henhold til varespecifikationen for osten, være det samme som det geografiske område for den pågældende ost, jf. artikel 4, stk. 2, litra c), i forordning (EF) nr. 510/2006.

4. De i stk. 1 omhandlede regler:

a) gælder kun reguleringen af udbuddet af det pågældende produkt og har til formål at tilpasse udbuddet af osten til efterspørgslen

b) gælder kun for det pågældende produkt

c) må højst være bindende i en periode på tre år, hvorefter de kan fornyes efter en ny anmodning i henhold til stk. 1

d) må ikke være til skade for handelen med andre produkter end dem, reglerne vedrører, jf. stk. 1

e) må ikke vedrøre transaktioner efter den første markedsføring af den pågældende ost

- f) må ikke tillade fastsættelse af priser, herunder fastsættelse af vejledende eller anbefalede priser
- g) må ikke medføre, at en urimelig stor andel af det pågældende produkt, som normalt ville til rådighed, bliver utilgængelig
- h) må ikke medføre forskelsbehandling, udgøre en hindring for nye operatørers adgang til markedet eller have skadelige virkninger for små producenter
- i) skal bidrage til at opretholde kvaliteten og/eller udviklingen af det pågældende produkt
- j) må ikke berøre artikel 126c.

5. Reglerne i stk. 1 skal offentliggøres i en officiel publikation i den pågældende medlemsstat.

6. Medlemsstaterne foretager kontrol for at sikre, at betingelserne i stk. 4 overholdes, og ophæver de i stk. 1 omhandlede regler i tilfælde, hvor de kompetente nationale myndigheder har konstateret, at betingelserne ikke er blevet overholdt.

7. Medlemsstaterne giver straks Kommissionen meddelelse om de regler, de har vedtaget i henhold til stk. 1. Kommissionen oplyser medlemsstaterne om enhver meddelelse om sådanne regler.

8. Kommissionen kan til enhver tid vedtage gennemførelsesretsakter med krav til en medlemsstat om at ophæve de regler, den har fastlagt i henhold til denne artikels stk. 1, hvis Kommissionen konstaterer, at reglerne ikke overholder betingelserne i denne artikels stk. 4, hindrer eller forvrider konkurrencen på en væsentlig del af det indre marked, skader den frie samhandel eller bringer opnåelsen af målene i artikel 39 i TEUF i fare. Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages uden at anvende proceduren i artikel 195, stk. 2, eller artikel 196b, stk. 2.

Artikel 126e

Kommissionens beføjelser i forhold til producent- og brancheorganisationer i mælke- og mejerisektoren

1. For at sikre en klar definition af mål og ansvar for producentorganisationer og sammenslutninger af producentorganisationer i mælke- og mejerisektoren samt for at bidrage til, at disse organisationer kan udføre deres aktiviteter effektivt og uden at pålægge en unødigt byrde, tillægges Kommissionen beføjelse til i overensstemmelse med artikel 196a at vedtage delegerede retsakter, som fastsætter:

- a) betingelserne for anerkendelse af tværnationale producentorganisationer og tværnationale sammenslutninger af producentorganisationer
- b) regler vedrørende fastlæggelsen af og betingelserne for administrativ bistand ydet af de relevante kompetente myndigheder i forbindelse med tværnationalt samarbejde

- c) supplerende regler vedrørende beregning af den mængde råmælk, der er omfattet af forhandlingerne i artikel 126c, stk. 2, litra c), og stk. 3.

2. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, hvori der fastlægges detaljerede regler, som er nødvendige for:

- a) gennemførelsen af betingelserne for anerkendelse af producentorganisationer og deres sammenslutninger samt brancheorganisationer, jf. artikel 126a og 126b
- b) den underretning, der er omhandlet i artikel 126c, stk. 2, litra f)
- c) de meddelelser, medlemsstaterne giver Kommissionen i henhold til artikel 126a, stk. 4, litra d), artikel 126b, stk. 3, litra e), artikel 126c, stk. 8, og artikel 126d, stk. 7
- d) procedurerne vedrørende administrativ bistand i tilfælde af tværnationalt samarbejde.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 196b, stk. 2.

(*) EUT L 1 af 4.1.2003, s. 1. *Forklarende note:* Titlen på forordning (EF) nr. 1/2003 er justeret under hensyn til omnummereringen af artiklerne i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, jf. artikel 5 i Lissabontraktaten. Den oprindelige henvisning var til traktatens artikel 81 og 82.

(**) EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36.

- 4) I artikel 175 ændres henvisningen »jf. artikel 176 til 177 i denne forordning« til »jf. artikel 176 til 177a i denne forordning«.

- 5) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 177a

Aftaler, vedtagelser og samordnet praksis i mælke- og mejerisektoren

1. Artikel 101, stk. 1, i TEUF finder ikke anvendelse på aftaler, vedtagelser og samordnet praksis vedtaget af anerkendte brancheorganisationer med henblik på gennemførelse af de aktiviteter, der er nævnt i artikel 123, stk. 4, litra c), i denne forordning.

2. Stk. 1 finder kun anvendelse såfremt:

- a) aftalerne, vedtagelserne og tilfældene af samordnet praksis er meddelt Kommissionen, og
- b) Kommissionen inden for en frist på tre måneder efter meddelelsen af alle oplysninger uden at anvende proceduren i artikel 195, stk. 2, eller artikel 196b, stk. 2, ikke har erklæret aftalerne, vedtagelser eller tilfældene af samordnet praksis for uforenelige med EU-reglerne.

3. Aftalerne, vedtagelserne og tilfældene af samordnet praksis må ikke bringes i anvendelse før udløbet af den frist, der er nævnt i stk. 2, litra b).

4. Aftaler, vedtagelser og tilfælde af samordnet praksis erklæres under alle omstændigheder for uforenelige med EU-reglerne, såfremt de:

- a) kan medføre nogen form for opdeling af markederne i Unionen
- b) kan bevirke, at den fælles markedsordning ikke fungerer tilfredsstillende
- c) kan medføre en konkurrenceforvridning og ikke er absolut nødvendige for at nå de mål for den fælles landbrugspolitik, der tilsigtes med brancheorganisationens aktivitet
- d) omfatter fastsættelse af priser
- e) kan skabe forskelsbehandling eller udelukke konkurrencen for en væsentlig del af de pågældende produkter.

5. Konstaterer Kommissionen efter udløbet af den frist, der er nævnt i stk. 2, litra b), at betingelserne for at anvende stk. 1 ikke er opfyldt, vedtager den uden at anvende proceduren i artikel 195, stk. 2, eller artikel 196b, stk. 2, en afgørelse om, at artikel 101, stk. 1, i TEUF finder anvendelse på den pågældende aftale, vedtagelse eller samordnede praksis.

Kommissionens afgørelse kan ikke anvendes fra en dato, som ligger før datoen for afgørelsens meddelelse til den pågældende brancheorganisation, medmindre denne har givet urigtige oplysninger, eller har misbragt den undtagelse, der er omhandlet i denne artikels stk. 1.

6. For flerårige aftaler gælder meddelelsen for det første år også for aftalens følgende år. I dette tilfælde kan Kommissionen dog på eget initiativ eller på anmodning af en anden medlemsstat til enhver tid afgive en udtalelse om manglende overensstemmelse.

7. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, hvori der fastlægges foranstaltninger, som er nødvendige for en ensartet anvendelse af denne artikel. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 196b, stk. 2.

6) Artikel 184 ændres således:

a) Nr. 6) affattes således:

»6) senest den 31. december 2010 og senest den 31. december 2012 forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om udviklingen i markedssituationen og de deraf følgende betingelserne for en gnidningsløs afvikling af mælkekvoteordningen, om fornødent ledsaget af relevante forslag«.

b) Følgende nr. tilføjes:

»9) senest den 30. juni 2014 og senest den 31. december 2018 forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om markedsudviklingen i mælke- og mejerisektoren og især om anvendelsen af artikel 122, stk. 1, litra a), nr. iiiia), artikel 123, stk. 4, og artikel 126c,

126d, 177a, 185e og 185f, der især foretager en vurdering af virkningerne for mælkeproducenter og mælkeproduktion i ugunstigt stillede regioner i lyset af den overordnede målsætning om at bevare produktionen i sådanne regioner samt fokuserer på potentielle incitamenter til at tilskynde landbrugeren til at indgå fælles produktionsaftaler, eventuelt sammen med passende forslag.«

7) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 185e

Obligatoriske anmeldelser i mælke- og mejerisektoren

Fra 1. april 2015 anmelder første købere af råmælk den mængde råmælk, der er blevet leveret til dem hver måned, til den kompetente nationale myndighed.

I denne artikel og i artikel 185f forstås ved en »første køber« en virksomhed eller sammenslutning, som køber mælk af producenter med henblik på at:

- a) indsamle, emballere, oplagre, køle eller forarbejde den, herunder på kontraktbasis
- b) sælge den videre til en eller flere virksomheder, der behandler eller forarbejder mælk eller andre mejeriprodukter.

Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om den mængde råmælk, der er omhandlet i Stk. 1.

Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter med regler for indholdet, formatet og timingen af sådanne anmeldelser og foranstaltninger vedrørende de meddelelser, medlemsstaterne skal afgive i henhold til denne artikel. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 196b, stk. 2.

Artikel 185f

Kontraktforhold i mælke- og mejerisektoren

1. Hvis en medlemsstat beslutter, at hver leverance af råmælk på dens område fra en landbruger til en virksomhed, der forarbejder råmælk, skal være omfattet af en skriftlig kontrakt mellem parterne, og/eller beslutter, at første købere skal afgive et skriftligt tilbud om at indgå en kontrakt med landbrugerne om levering af råmælk, skal en sådan kontrakt og/eller et sådant tilbud om en kontrakt opfylde betingelserne i stk. 2

Såfremt medlemsstaten beslutter, at en landbrugers leverance af råmælk til en virksomhed, der forarbejder råmælk, skal være omfattet af en skriftlig kontrakt mellem parterne, skal den samtidig beslutte, hvilket eller hvilke trin i leveringen der skal være omfattet af en sådan kontrakt mellem parterne, i tilfælde af at råmælken leveres gennem en eller flere virksomheder, der indsamler mælk. I denne artikel betyder en »virksomhed, der indsamler mælk«, en virksomhed, der transporterer råmælk fra en landbruger eller en anden virksomhed, der indsamler mælk, til en virksomhed, der forarbejder råmælk, eller en anden virksomhed, der indsamler mælk, hvor der i hvert tilfælde sker en overdragelse af ejendomsretten til råmælken.

2. Kontrakten og/eller tilbuddet om en kontrakt skal:

- a) indgås/afgives før levering
- b) foreligge skriftligt, og
- c) navnlig omfatte følgende elementer:
 - i) prisen, der skal betales for leveringen, og som:
 - er statisk og fastlagt i kontrakten, og/eller
 - beregnes ved at kombinere forskellige faktorer, der er specificeret i kontrakten, herunder f.eks. markedsindikatorer, der afspejler ændringer i markedsbetingelserne, den leverede mængde og kvaliteten eller sammensætningen af den leverede råmælk
 - ii) den mængde råmælk, der kan og/eller skal leveres, og timingen af sådanne leverancer
 - iii) kontraktens varighed, som enten kan være tidsbegrænset eller tidsubegrænset med opsigelsesbestemmelser
 - iv) oplysninger om betalingsperioder og -procedurer
 - v) ordningerne for indsamling eller levering af råmælken, og
 - vi) force majeure-bestemmelser.

3. Uanset stk. 1 er en kontrakt og/eller et tilbud om en kontrakt ikke nødvendig, hvis råmælken leveres af en landbruger til et kooperativ, hvor landbrugeren er medlem, hvis kooperativets vedtægter eller regler og afgørelser fastlagt i eller truffet i henhold til disse vedtægter indeholder bestemmelser, der har samme virkning som dem, der er fastsat i stk. 2, litra a), b) og c).

4. Alle elementer i de kontrakter om levering af råmælk, som landbrugere, virksomheder, der indsamler råmælk, eller virksomheder, der forarbejder råmælk, har indgået, herunder de elementer, der henvises til i stk. 2, litra c), forhandles frit mellem parterne.

Uanset bestemmelserne i første afsnit gælder følgende:

- i) såfremt en medlemsstat beslutter at gøre skriftlige kontrakter om levering af råmælk obligatoriske i henhold til denne artikels stk. 1, kan den fastsætte en mindste gyldighedsperiode, der kun gælder for skriftlige kontrakter mellem en landbruger og den første køber af råmælk. En sådan mindste gyldighedsperiode skal være på mindst seks måneder og må ikke være til hinder for, at det indre marked kan fungere efter hensigten, og/eller
- ii) såfremt en medlemsstat beslutter, at den første køber af råmælk skal afgive et skriftligt tilbud på en kontrakt med landbrugeren i henhold til stk. 1, kan den bestemme, at tilbuddet skal omfatte en mindste gyldighedsperiode for kontrakten som fastsat i national ret til dette formål. En sådan mindste gyldighedsperiode skal være på mindst seks måneder og må ikke være til hinder for, at det indre marked kan fungere efter hensigten.

Bestemmelserne i andet afsnit berører ikke landbrugers ret til at afslå en sådan mindste gyldighedsperiode, forudsat at dette sker skriftligt. I så fald kan parterne frit forhandle alle elementerne i kontrakten, herunder dem, der er omhandlet i stk. 2, litra c).

5. Medlemsstater, som gør brug af valgmulighederne i denne artikel, meddeler Kommissionen, hvordan disse anvendes.

6. Kommissionen kan ved gennemførelsesretsakter vedtage de nødvendige foranstaltninger til en ensartet anvendelse af stk. 2, litra a) og b), og stk. 3, samt foranstaltninger vedrørende de meddelelser, medlemsstaterne skal afgive i henhold til denne artikel. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 196b, stk. 2.«

8) I del VII, kapitel I, indsættes følgende artikler:

»Artikel 196a

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 126e, stk. 1, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra 2 april 2012. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 126e, stk. 1, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning fra dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af de delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 126e, stk. 1, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen kan forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 196b

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg, der benævnes Komitéen for den Fælles Markedsordning for Landbrugsprodukter.

Denne komité er et udvalg som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (*).

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

(*) EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13.»

9) I artikel 204 tilføjes følgende stykke:

»7. For mælke- og mejerisektoren anvendes artikel 122, stk. 1, litra a), nr. iii), artikel 123, stk. 4, samt artikel 126a,

126b, 126e og 177a fra 2. april 2012 indtil den 30. juni 2020 og artikel 126c, 126d, 185e og 185f fra 3. oktober 2012 indtil den 30. juni 2020.«

Artikel 2

Ikrafttræden

1. Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

2. Den anvendes fra 2. april 2012.

Dog anvendes artikel 126c, 126d, 185e og 185f i forordning (EF) nr. 1234/2007 som indsat ved denne forordning fra 3. oktober 2012.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 14. marts 2012.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

N. WAMMEN

Formand

BERIGTIGELSER**Berigtigelse til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 211/2011 af 16. februar 2011 om borgerinitiativer**

(Den Europæiske Unions Tidende L 65 af 11. marts 2011)

Side 12, bilag III, »Formular for støttetilkendegivelse — del A«, punkt 1, tredje række:

I stedet for: »fast bosiddende eller statsborgere i (for personer bosat uden for medlemsstat, hvor de er statsborgere, forudsat ...«

læses: »fast bosiddende eller statsborgere i (for personer bosat uden for den medlemsstat, hvor de er statsborgere, forudsat ...«.

Side 17, bilag III, del C, punkt 2, Frankrig, under »Andet:«, tredje led:

I stedet for: »Carte du combattant de couleur chamois ou tricolore (kort for kombattanter, lysegult eller trikolorifarvet)«

læses: »Carte du combattant de couleur chamois ou tricolore (kort for krigsveteraner, lysegult eller trikolorifarvet)«.

Side 18, bilag III, del C, punkt 2, Polen, eneste led:

I stedet for: »Numer ewidencyjny PESEL«

læses: »Numer ewidencyjny PESEL (PESEL identifikationsnummer)«.

Side 18, bilag III, del C, punkt 2, Rumænien, fjerde led:

I stedet for: »cartea de rezidenta permanenta pentru cetatenii UE (permanent opholdstilladelse)«

læses: »cartea de rezidenta permanenta pentru cetatenii UE (permanent opholdstilladelse for EU-borgere)«.

ABONNEMENTSPRISER 2012 (ekskl. moms, inkl. normale forsendelsesomkostninger)

EU-Tidende, L- + C-udgaven, kun papirudgave	22 officielle EU-sprog	1 200 EUR pr. år
EU-Tidende, L- + C-udgaven, papirudgave + årlig dvd	22 officielle EU-sprog	1 310 EUR pr. år
EU-Tidende, L-udgaven, kun papirudgave	22 officielle EU-sprog	840 EUR pr. år
EU-Tidende, L- + C-udgaven, månedlig kumulativ dvd	22 officielle EU-sprog	100 EUR pr. år
Supplement til EUT (S-udgaven), udbud og offentlige kontrakter, dvd, 1 udgave pr. uge	Flersproget: 23 officielle EU-sprog	200 EUR pr. år
EU-Tidende, C-udgaven — udvælgelsesprøver	Sprog iht. udvælgelsesprøve(r)	50 EUR pr. år

Den Europæiske Unions Tidende, der udkommer på EU's officielle sprog, fås i abonnement i 22 sprogudgaver. EU-Tidende omfatter L-udgaven (retsforskrifter) og C-udgaven (meddelelser og oplysninger).

Der abonneres særskilt på hver sprogudgave.

I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 920/2005, offentliggjort i EU-Tidende L 156 af 18. juni 2005, er Den Europæiske Unions institutioner midlertidigt fritaget for forpligtelsen til at udarbejde og offentliggøre alle retsakter på irsk. Irske udgaver af EU-Tidende vil derfor blive markedsført særskilt.

Abonnementet på supplementet til EU-Tidende (S-udgaven (udbud og offentlige kontrakter)) omfatter alle udgaver på de 23 officielle sprog på én dvd.

Abonnenter på *Den Europæiske Unions Tidende* kan uden ekstra omkostninger rekvirere eksemplarer af diverse bilag til EU-Tidende (C ... A-udgaver). Abonnenterne gøres opmærksom på udgivelsen af bilagene ved hjælp af »meddelelser til læserne« i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Salg og abonnementer

Betalingsabonnementer på diverse tidsskrifter, som f.eks. *Den Europæiske Unions Tidende*, kan købes gennem vore salgsagenter. Listen over salgsagenterne findes på internettet:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_da.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) giver direkte og gratis adgang til EU-retten. Via dette netsted kan man konsultere *Den Europæiske Unions Tidende*, og netstedet indeholder endvidere traktaterne, retsforskrifter, retspraksis og forberedende retsakter.

Yderligere oplysninger om Den Europæiske Union findes på: <http://europa.eu>

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA